

3 RELIGION

3.1 INLEDNING

¹Religionsproblemet är icke ett enda problem utan ett helt problemkomplex: politiskt, socialt, historiskt, psykologiskt, kulturellt och rent individuellt problem. Det ter sig olika på olika utvecklingsstadier. Ännu har ingen kunnat göra en tillfredsställande utredning av problemet. Man kan lugnt påstå, att endast en esoteriker på kausalstadiet äger nödvändiga förutsättningar härför, ett kausaljag, som i gångna inkarnationer sysslat med problemet; så invecklat är det.

²Det följande är intet angrepp på religionen såsom ideal, människans eviga längtan efter ljus och frihet. Men det är kritik av de avarter som de historiska religionsformerna utgöra. Det är kritik av förkunnelser, som alltför länge fått idiotisera en okunnig, omdömeslös och godtrogen mänsklighet. Kritiken är också avsedd endast för dem på humanitetsstadiet som icke dekapiterat förnuftet, för dem som vägra sätta känsla och sentimentalitet över kunskapen, för dem som kunna godtaga devisen "ingen religion är högre än sanningen".

³Vad man med all makt måste hävda är, att teologernas och andra verklighetsokunnigas försök att kalla kristendomen en humanitetsreligion är ohållbart. Det är historieförfalskning.

⁴Man har ännu icke lärt sig skilja på religion och humanism. Enligt godtagna historieförfalskningen skulle humanismen ha utgått från kristendomen. Men universella broderskapet var självskriven lära i alla esoteriska kunskapsordnarna. Det är därifrån humanismen har utgått, icke från den barbarreligion kristendomen alltid varit, vilket också de insett som haft tillgång till den verkliga historien.

RELIGIONENS VÄSEN

3.2 Inledning

¹Med “religion” mena väl de flesta något slags trosbekännelse, ett system av fiktiva, mer eller mindre livsfientliga dogmer, ett system som binder tanken och hindrar människan att använda sin gudomliga rätt till mental självverksamhet.

²Ärkebiskop Nathan Söderblom definierade religion som “sökande efter sanningen”. Det gäller i alla fall icke kristna religionen. Filosofi och vetenskap kunna möjligtvis kallas “sökande efter sanningen” i den mån de bedrivs av icke-dogmatiker. Teologien söker icke, ty den tror sig äga sanningen. Varenda dogm den förkunnar är ännu en stängd dörr för sökare.

³Man måste göra en bestämd skillnad mellan religion och teologi, mellan sanna religionen – religionen som ideal – och de historiskt framkomna religionsformerna.

⁴Det är de olika religionsformerna, som skilja människorna från varandra. Formen är alltid tillfällig. En viss form avser att vara hjälpmedel för det outvecklade förnuftet att fatta det högre. Men formen blir ett hinder, när människan tar den för något väsentligt.

⁵Sann religion är enhet, och enhet är visdom och kärlek. När människan kan fatta detta utan särskild utklädning, blir klädningen överflödig.

⁶Sanna religionen är till själva sin natur esoterisk och kommer alltid att så förbli. Religionsformerna däremot, med sina olika teologier, äro typiska exoteriska företeelser, okunnighetens idiologier.

⁷Allting kan kallas sann religion, som är uttryck för människans längtan efter ideal, efter sanning och godhet, efter kunskap om verkligheten och rätta sättet leva ett förnuftigt liv. Alla visa ha i alla tider haft samma religion, visdomens och kärlekens religion. Denna är väl också vad alla tänkande människor instinktivt söka men icke kunna finna, förrän de genomskåda ohållbarheten i härskande religionsformer.

⁸Sann religion tillhör högre emotionalstadiet, attraktionens sfärer (48:1-3). Attraktionsstadiet med emotional suveränitet utesluter ingen varelse från gemenskapen. Alla ha oförlorbar delaktighet i kosmiska totalmedvetenheten. “Gud” (om sådan beteckning tillåtes) själv har ingen makt att utesluta någon.

⁹De vanliga religionsformerna visa, att de icke insett detta, att de misslyckats med sin egentliga uppgift, så repellerande och aggressiva som de äro. De visa därmed att de tillhöra lägre emotionalstadiet (48:4-7). Den kristne mystikern har nått attraktionsstadiet. Men det är icke utmärkande för de kristna i allmänhet.

¹⁰Sann religion är universell och har befriat sig från beroendet av förnuftsforeställningar, saknar alltså “trosbekännelse”. Individens upplevelse då jagets enhet med allt, något som närmast tar sig sådana uttryck som “gud och intet mer”.

¹¹Olikheterna mellan de olika religionerna bero på innehållet i de fiktionssystem som emotionaliserats. Det är alltså livsförfälskning, när de historiska religionsformerna åberopa sig på sina mystiker och helgon och anse dessa vara bevis på riktigheten av fiktionssystemet. Alla religioner ha sina mystiker, individer som lyckats nå högre emotionalstadiet.

¹²Religionerna ha till uppgift att utveckla emotionalmedvetenheten (icke mentalmedvetenheten) och framför allt attraherande emotionaliteten. Istället strider man om dogmer, som icke ha någon motsvarighet i verkligheten. Istället för att ena och förena vållar man splittring. Mänskligheten visar därmed, att den befinner sig på lägre emotionalstadiet.

¹³Religionens ursprungliga uppgift var att klargöra möjligheterna för individen (jaget) att förvärva kausal- och essentialmedvetenhet, förvärva såväl vishet som kärlek. Detta innebar, för att låna ett uttryck från Poul Bjerre, “ombyggnad” av jaget från “särjag till samjag och alljag”. Träffande återger Bjerre de olika inställningarna hos dessa tre “jag” sålunda: “Det var din skuld.

Det var vår skuld. Det är min skuld.”

3.3 Religion såsom livsåskådning

¹Ifall man vill hedra religionen med att kalla den livsåskådning, så kan man därmed lättare klargöra dess beroende av hållbar grund. Förnuftig livsåskådning måste alltid vila på en hållbar världsåskådning såsom kunskapsgrund: kunskapen om livet och livslagarna.

²Religionen är själv ingen dylik grund. Religion hör till emotionalmedvetenheten, i sin högsta form till den mystiska upplevelsen. Världsåskådningen är mentalt system, fjärran från allt emotionalt. Man kan alltså icke bygga en livsåskådning på religion.

³Ännu har ingen religion framträtt, som överensstämmer med av vetenskapen konstaterade lagar eller med livets lagar.

⁴Ägde människorna förnuft och reflexionsförmåga, skulle alla på civilisationsstadiet vara ateister, ty först på kulturstadiet är verklig religion möjlig, religion såsom livsgemenskap.

⁵Lika välkommet det är att människor fatta intresse för livsåskådning, det vill säga: samlevnadsproblem och rättsuppfattning (s.k. etik), och bilda rörelser att studera dessa frågor, lika beklagligt är det att sådana rörelser ställas på religiös grund. Så snart religion kommer med, blir varje rörelse snedvriden, alltid på något sätt. “Moralisk upprustning” (MRA, Buchmanrörelsen) är endast ett exempel därpå.

⁶I frågor tillhörande livsåskådningen ha teologerna ingen talan, eftersom teologiska system icke äro byggda på kunskapen om verkligheten och livet. De äro illusiva fiktionssystem, byggda på “ohistoriska” fakta och missuppfattningar av esoteriska talesätt.

⁷Den esoteriska världsåskådningen gör slut på all spekulatation och allt önsketänkande. Den esoteriska psykologien befriar från livsokunnighetens primitiva föreställningar om medvetenheten och själen.

3.4 Religion är emotionalitet

¹Alla religioner tillhöra det emotionala. De må ha aldrig så logiskt utformade dogmsystem. De sakna likväl kunskapen om verkligheten, och deras grund förblir emotional.

²Det finns människor, som i mentalt hänseende, i fråga om objektiva fakta, kunna vara mycket förnuftiga men i fråga om religionen dimpa ner i det emotionala och bli mentalt omdömeslösa. Därav ser man dogmernas, idiosynkrasiernas makt.

³Människorna på emotionalstadiet, över 85 procent av mänskligheten, måste ha religion, och att beröva dem religion är ett stort misstag. Men lika nödvändigt är att alla vanföreställningar om “gudomen” och tillvaron i övrigt ersättas med en förnuftig världsåskådning i överensstämmelse med naturforskningens slutgiltigt fastställda fakta. Religion och vetenskap behöva aldrig komma i strid med varandra, ty vetenskapen saknar livsåskådning.

⁴På emotionalstadiet behöver individen någonting att få älska, ett ideal, det må vara en övermänsklig företeelse eller en “utopi” av något slag, något att leva för. Den högre emotionala medvetenhetens energier äro attraherande, och det är dessa som utveckla alla de ädla egenskaper, som i sinom tid resultera i en helgoninkarnation.

⁵Man kan skilja på i stort sett tre religiösa typer: intellektuella typen, emotionala typen och handlingstypen. Intellektuella typen sysslar med spekulationer över teologiska begrepp såsom frälsning, återlösning, treenighet etc. Den emotionala uppgår i känslans hängivelse åt, dyrkan av gud. Handlingstypen visar i sitt trofasta tjänande att den förstått det väsentliga i religionen.

⁶Endast de, som nått humanitetsstadiet och perspektivmedvetenheten, kunna undvara religion, emedan de inse lagenlighetens nödvändighet. Det finns många på barbar- och civilisationsstadierna som säga efter vad de lärde på civilisationsstadiet lärt dem och förakta religion och förneka överfysisk existens. De ana icke att de i nya inkarnationer få “lära om”. Man må beklaga, att detta skall behövas. Men på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium är detta

oundvikligt.

⁷Vad som utgör skillnaden mellan ett helgon (emotionalt geni) och en humanist (mentalt geni) är de två olika sätten att förverkliga universella broderskapet. Helgonet gör det genom emotional attraktion, humanisten genom mental, vetenskaplig insikt om allt livs inbördes beroende, gemenskap och enhet.

⁸Allt eftersom mänskligheten utvecklas, blir emotionala medvetenheten allt mer mentaliserad, så att såväl känsla som fantasi slutligen uppfattas såsom intellektualitet och det emotionala enbart som "dynamisk vilja". Viktig är då insikten att, så länge drivkraften är av emotional natur, individen trots allt befinner sig på emotionalstadiet. Vad som uppfattas såsom intellektualitet är i stort sett icke egen, genom mental erfarenhet självförvärvad insikt, utan ett intelligent godtagande av andras uppfattningar, alltså egentligen en auktoritetskunskap.

⁹Humanisten däremot är icke längre beroende av det emotionala såsom drivkraft, utan hos honom är "viljan" bestämd av mentala motiv. Hos honom tillhör det emotionala hans undermedvetenhet och gör sig gällande såsom "instinkt" (automatiserad, självförvärvad livserfarenhet) men icke såsom i dagsmedvetenheten medveten faktor.

3.5 Emotionalitet är religion

¹Människan är på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium (emotionala repulsionsstadiet) varken god eller ond. Hon är en emotionalvarelse med ett sakta vaknande förnuft, alltför outvecklat för att kunna bedöma verklighetshalten och livsdugligheten i den ideologi som hon genom miljö, sociala och ekonomiska förhållanden kommit att godtaga som den enda rätta.

²Man får icke glömma, att de emotionala molekylarslag, som befinna sig i människans emotionalhölje, innehålla även essentialatomer etc. (grunden för "gud immanent"), om än dessa på repulsionsstadiet icke blivit aktiverade. Men de ska en gång bli aktiva, därför att själva livet är en evolutionsprocess.

³När intellektet på emotionalstadiet utvecklats så, att det ger möjlighet till självständig, kritisk omdömesförmåga, får talesättet "envar har sin religion" berättigande. Alltid har man sin egen uppfattning i någon fråga. Man kan rentav säga, att det emotionala i sina yttringar är någon form av religion. Liksom man kan säga, att religion till sitt väsen är emotionalitet, kan man med viss rätt vända på satsen och säga, att emotionalitet är religion, givetvis under förutsättning, att man inser den fundamentala skillnaden mellan religion och varje slags teologi. Känsla beroende av en tvångsföreställning (gudsbegrepp) blir naturligtvis en tvångskänsla.

⁴Om man med religion menar strävan efter utveckling, förädling, förvärv av högre slag av medvetenhet etc., så ha alla religion som icke direkt motarbeta denna tendens hos människorna. Tyvärr finnas alltid de som göra vad de kunna för att motarbeta alla försök till framsteg. Det vanligaste knepet är att maskera denna avsikt genom att drapera den i någon idealistisk förklädnad.

⁵Alla åskådningar i emotionalvärlden tillhöra religiösa betraktelsesätt, även de som anammat esoteriken. Allt är eller blir religion, därför att det är eller blir emotionaliserat, motsvarande känslans behov eller fantasiens konstruktionsbehov. Detta är oundvikligt, hur mycket de på emotionalstadiet än sträva efter att mentalisera emotionalmedvetenheten. Även filosofien, som rör sig med de två lägsta mentala förmågorna (slutledningstänkandet och principstänkandet), hör till det emotionala. Filosofiska vetandet är ett emotionalt behov, även om filosoferna icke kunna inse detta. Filosofen drives av ett emotionalt behov av något fast för sitt tänkande. Alla deras yttersta argument vila på "trons grundvalar". Såväl västerländska som österländska filosofer äro i själva verket troende. De kunna med sina spekulationer aldrig nå fram till kunskapen om verkligheten. Endast kausaljag, som själva kunna konstatera fakta i fysiska, emotionala och mentala världarnas alla molekylarslag och i förfluten tid inom planeten, kunna förvärva denna kunskap. Filosoferna

äro typiska civilisationsprodukter, och dessa nå sällan upp till emotionala attraktionsstadiet och bli sällan mystiker för att icke tala om mentala perspektivister.

⁶När individen i en helgoninkarnation uppnått högsta attraktionsstadiet (48:2) och övergår till högre mentalstadiet (47:5), ersätts emotionala religionsåskådningen med en mental världs- och livsåskådning. Risk finns för att de på lägre emotionalstadiet (48:4; 47:6,7) tillägna sig en esoterisk åskådning, som för att kunna självförverkligas kräver förvärv av emotionala attraktionen såsom drivkraft. Den blir då för dem enbart en teori närmast såsom trossats i stället för en orubblig övertygelse.

⁷Så länge de religiösa ideologierna behärska mänskligheten, förbli också människorna på emotionalstadiet. När de ersätts av esoteriken, kommer mentalmedvetenheten att utvecklas i ökat tempo. Framför allt kommer svarta logens makt att vara definitivt bruten. Möjligheten att idiotisera mänskligheten elimineras. Upptäckter ska då komma slag i slag, som revolutionera historien. Genom dessa upptäckter kommer insikten, att historiens väsentliga uppgift är att klargöra medvetenhetsutvecklingen.

3.6 Religiösa behov äro individuellt olika

¹Människans behov av religion yttrar sig olika på barbar-, civilisations- och kulturstadierna. På barbarstadiet behöver hon en makt, som skyddar mot såväl hemliga fiender (fientliga naturmakter) som öppna, samt fördelar och framgång i företag. På civilisationsstadiet dikteras behovet av allmänna fruktan för livet ("livsångesten"), hjälpare i nöden som överser med laglöshet (hos de kristna: "för Kristi skull"). På kulturstadiet är det mystikerns behov av hängivenhet, att få älska och dyrka. På emotionalstadiet är det alltså fruktan och andra känslor som regera.

²Mystikern får i regel sjätte departementet i sitt emotionalhölje, vilket underlättar för människan att förvärva högre emotionalmedvetenhet (48:2) och via enhetscentrum i kausalhöljet (47:2) nå kontakt med essentialmedvetenheten.

³Vore människan icke så totalt desorienterad i tillvaron, hade hon icke förvärvat en så förvänd inställning till livet, skulle hon inse, att endast enheten, allas enhet, gemensamhetens väsen (ett utflöde av kosmiska totalmedvetenheten i vilken hon har omistlig del) är den makt, den hjälp, det skydd, hon kallar "gud", och den insikten skulle befria henne från all fruktan i livet. Men detta synes för hennes av teologiska illusioner och fiktioner förlamade sunda förnuft alltför enkelt. Krångligt måste det vara. Enkelt får det icke vara.

⁴När ska människorna lära sig, att varje tänkande människa har sin religion och att det väsentliga är att vi lära oss förverkliga universella broderskapet? Det är de olika uppfattningarna som stimulera reflexionen och därmed utveckla mentalmedvetenheten. Tids nog få vi såsom kausaljag tillfälle att konstatera fakta i mänskliga världarna och även handhava hithörande energier. Ifall kausaljagen icke dessförinnan förverkligat broderskapet, skulle vi få ett allas krig mot alla och tillvaron bli kaos.

⁵De tvista om vilket system som är det enda rätta utan förståelse för att alla system endast kunna vara arbetshypoteser. Och hypoteser behöver man icke strida om. För övrigt är det system bäst, som motsvarar ens emotionala och mentala behov, ens möjlighet till förståelse av verkligheten och livet, och allt detta är ju så olika på olika nivåer. Det låter nästan som "pragmatism" men är en psykologisk inställning, som ingenting har att göra med hurudan verkligheten är i och för sig och som icke ens bryr sig om det i alla fall för människan olösliga problemet. Det komiska och för mänskliga intellektet så typiska är, att alla tro sig ha rätt när alla ha fel, eftersom de sakna möjlighet att ha rätt.

RELIGIONSFORMERNA

3.7 *Religionernas ursprung*

¹De olika religionerna äro i stort sett förvrängningar av vad lärare från femte och sjätte naturriket ha sökt inpränta i mänskligheten. Dessa lärare från planethierarkien ha velat hjälpa människorna att leva ett ändamålsenligt liv i fysiska världen och utveckla emotionala och mentala medvetenheten. Avsikten var att rikta människornas uppmärksamhet på högre slag av verklighet än den fysiska, väcka hängivenheten (högre emotionala medvetenhetens attraktion) för ett ideal såsom första steg mot femte naturriket (människans mål).

²De olika religionerna voro avsedda för livsuppfattningen i de olika rasernas olika departement och utgjorde första försök att lära primitiva människan anpassning till evolutionsenergierna.

³Planethierarkien måste därvid utgå från folkens totala okunnighet om allt överfysiskt och rätta sina framställningssätt (ansatser till världs- och livsåskådning) efter de förutsättningar att uppfatta som människorna hade.

⁴Planethierarkien lät stifta en ny religionsform, så snart förutsättning fanns för en förnuftigare uppfattning än den då härskande. Betecknande för mänskliga livsförståelsen är att dessa religioners arvtagare bekämpa varandra i stället för att samarbeta. Längre ha vi icke kommit i utvecklingen.

⁵De olika kulturerna hade samma uppgift. De byggdes upp efter anvisning av inkarnerande medlemmar av planethierarkien för att förfina och förädla smaken hos dem som ägde förutsättningar att tillgodogöra sig erbjudna möjligheter.

⁶Hur enkelt lärarna än uttryckte sig, blev vad de sade missuppfattat och förvrängt. Härskande prästkasten, mån om att behålla makten, gjorde om lärarnas undervisning till falska trosläror, som bidrogo till att ytterligare söndra människorna och förstärka hatet. Levnadsregler, avsedda att möjliggöra en friktionsfri sammanlevnad, förvrängdes till bud och förbud. Christos kärlekslära, tänkt att möjliggöra en slutlig fred på jorden, ersattes med teologernas tyranni.

⁷Religionerna blevo därmed det största hindret för "guds rike", det kärlekens rike som skulle ha förenat mänskligheten i ett "universellt broderskap".

3.8 "*Heliga skrifter*"

¹Det finns inga "heliga skrifter". De äro samtliga förfalskningar. Detta gäller icke bara bibeln, koranen, vedaböckerna och Manus lagar. De strida mot vanlig mänsklighet, sunt förnuft, vishetens och kärlekens religion. Att detta icke klart insetts, vittnar också om mänsklighetens utvecklingsstadium.

²De olika religionernas urkunder äro inga auktoriteter, lika litet som exoteriska filosofer och vetenskapsmän. Esoterikens fakta bevisa sin hållfasthet genom sina universella förklaringar.

³Varken judarnas, de kristnas eller islams skrifter äro författade av medlemmar tillhörande planethierarkien.

⁴Vedaböcker och upanishader äro i sin ursprungliga form författade av rishier, högre prästerskapet i Atlantis. De äro symboliska, ofattbara utan erforderliga fakta, som aldrig utlämnats, och de äro därför alltjämt totalt feltolkade.

3.9 *Buddha*

¹Buddha och Christos hade olika mission enligt anvisning av planetregeringens ordförande, planethärs-karen (den Christos talade om såsom "sin fader i himmelen"). Buddhas lärjungar fingo anvisningar på hur de skulle kunna bli kausaljag. Och Christos lärjungar, som redan voro kausaljag, lärdes hur de skulle kunna bli essentialjag.

²Buddha gav världen kunskap, Christos visade oss enhetens rike. Hur har icke allt detta

idiotiserats! Det essentiala är dels visdom, dels enhet ("kärlek"). Buddha vitaliserade visdomsaspekten, Christos enhetsaspekten. Men endast hos ett fåtal lyckades de vitalisera essentialatomerna i de lägre atomerna.

³Exoteriskt spåras detta historiskt i buddhism och kristendom. Den ena predikade sunda förnuftet, den andra kärleken.

⁴Sunt förnuft innebär förnuftig uppfattning av verkligheten, livet och Lagen. Esoteriska kärleken innebär insikten om allt livs enhet och förverkligandet av denna insikt.

⁵Esoterikern skiljer mellan Buddhas esoteriska och exoteriska lära. Den esoteriska lärde han de lärjungar han själv invigde. Den exoteriska är läran om "de fyra ädla sanningarna" och "den ädla åttafaldiga vägen". Vad som för övrigt finns i buddhismen, fränsett hans energiska hävdande av sunda förnuftets prioritet, är icke Buddhas lära, i varje fall icke autentiskt.

⁶Att 43-jaget Gautama Buddha i sin sista inkarnation, såsom chef för planethierarkiens andra departement, och i den inkarnation han blev 42-jag och därmed inträdde i andra gudomsriket eller första kosmiska riket, skulle ha begått stora misstaget att icke fullgöra sina förpliktelser mot hustru och barn, sin dharma, borde åtminstone en indier begripa omöjligt kan överensstämman med verkliga förhållandet. Kanske en procent av allt som påstås om Buddha är riktigt. Esoteriska axiomet förblir oföränderligt giltigt: vad människorna kunna veta om de stora tillhör legenden.

⁷Blavatsky talar i *Secret Doctrine* om "Buddhas misstag". Och det har sysselsatt fantasien, den emotionalmedvetenhet som är människornas käraste leksak. Enligt ursprunglig föresats skulle han inträtt i "kosmiska karriären". Men när han fick syn på svarta logen och dess arbete, beslöt han sig för att icke lämna vår planet. Så får man icke göra. Men Buddha gjorde det, väl medveten om "sitt misstag". Kanske Buddha förlorade därpå. Men mänskligheten gjorde det ej.

⁸Naturligtvis säga "auktoriteterna", att "Buddha lärde" det ena och det andra. De veta ingenting om vad Buddha lärde. Det kan vartenda kausaljag konstatera. Allt detta svammel om prioritet till någon ny idé, någon ny uppenbarelse, ny insikt, är helt enkelt groteskt. Alla som förvärvat kausal medvetenhet ha alltid vetat allt som någonsin kan uppenbaras för mänskligheten. De ha icke behövt lära av någon, eftersom de alla ha tillgång till kausalideerna, som innehålla all den kunskap ett kausaljag alls kan uppfatta om verkligheten och livet, om de tre lägsta atomvärldarna och allt skeende i dessa världars förflutna och detta gällande alla tre aspekterna: materien, rörelsen, medvetenheten.

⁹Ju äldre en religion i orienten blir, desto mer veta de lärde vad rishierna, avatarerna, lärde. Den orientaliska fantasien är outtömlig. Och varje ny uttolkare av t.ex. buddhismen gör sina tillägg eller kommer med nya uttolkningar. "Det har Buddha naturligtvis sagt, ty det måste ju Buddha ha insett, och nog sa Buddha det så klok som han var." Och lärjungarna sitta vid professorns fötter och beundra hans vetande och vishet. Och sen har Buddha sagt det.

¹⁰Så har det alltid varit. Så kommer det alltid att förbli, tills åtminstone 30 procent av mänskligheten förvärvat kausalmedvetenhet. Sedan finnas tillräckligt många för att avslöja dessa falska profeter, som i varje ny generation ljuga människorna fulla med sina fantasier och ofelbart finna massor av anhängare. Kom bara med lögnen, med något som kan förvillan, fördumma och desorientera, och det sprids som en löpeld. Men sanningen tigs ihjäl, ty den har alltid varit obekvä, avslöjande för de lärde. De kunna naturligtvis icke ha misstagit sig. Då är det ju slut med deras vetenskapliga anseende och auktoritet. Sanningen är för de ytterst få i varje generation.

¹¹Vad Buddha sagt kommer ingen att få veta, sålänge mänskligheten tror på sådant som nu sägs att Buddha sagt. För kausaljagen äro andras liv och inkarnationer tabu. De skulle naturligtvis kunna begära tillstånd av Buddha att skildra hans sista inkarnation. Men det göra de icke. Ty sådan önskan måste komma från högre ort. Svårt att förstå?

¹²Planethierarkien har utlovat att i sinom tid två lärjungar till Buddha ska inkarnera för att definitivt klargöra vad Buddha sagt. Ingen av de buddhistiska sekterna har rätt återgivit Buddhas lära. Båda lärjungarna ska äga de verkliga förutsättningarna härför: Dels kunna de med kausal

medvetenhet studera Buddhas liv i fysiska världen, dels kunna de redogöra för vad Buddha sagt och menat (härför erfordras essential medvetenhet), dels stå de i personlig förbindelse med Buddha i planetregeringen. Sedan de gjort detta, anser sig Buddha ha fullgjort den insats han beslöt sig för, när han stannade kvar i vår planet, ehuru han förvärvat kosmisk medvetenhet och inträtt i andra gudomsriket (36–42). Han har under dessa 2500 år (fiskarnas zodiakepok) tjänstgjort som “adjungerad ledamot” av planetregeringen, varit egentliga förbindelseleden mellan planetregeringen och planethierarkien och därmed underlättat bådas hithörande funktion.

3.10 Zen

¹Zen hör enligt esoteriska psykologien till emotionalfantasi, mystikerstadiet, som icke endast saknar mentala begrepp utan även instinktivt undflyr all tankeklarhet såsom hinder för uppnåendet av “nirvana”.

²Ursprungligen var zen ett försök att från det högsta emotionala (48:2) nå det essentiala (46:7), ett försök att kringgå det mentala-kausala. Man hade lyckats få kontakt med essentialmedvetenheten och kunnat uppleva dess sällhet och visshet utan att förstå vad det betydde. Man trodde att visshet och sällhet utan något medvetenhetsinnehåll i övrigt var “nirvana” och livets mål.

³Denna missuppfattning låg så mycket närmare till hands som kinesiska skriftspråket ej gav tillfälle till exakta begreppsdistinktioner, definitioner, mentalt konkrettänkande, som steg för steg genom logiskt slutledningsförfarande arbetar sig fram till logisk visshet i varje särskilt fall. Kineserna saknade den logiska metodik som Aristoteles gav västerländska tänkandet och som firat sådana triumfer inom naturforskningen och framför allt i tekniska forskningen och tillämpningen vid dess utgående från fysiska materiaspekten.

⁴Att det logiska slutledningstänkandet (47:7) haft sina fatala konsekvenser, möjliggjort allsköns spetsfundighet, sofistisk, skolastisk och resulterat i obotligt dogmväsen inom teologi, juridik, filosofi och vetenskap, har varit det pris västerlänningarna fått betala för sin mentala överlägsenhet på andra områden.

⁵Uttrycket “västerländsk” är måhända icke fullt exakt utan borde ersättas med “arisk”, eftersom det mentala varit ariska (vita) rasens gåva till mänskligheten. Med “ariskt” menas givetvis icke den idiotisering av begreppet som Hitler och hans gäng försökte sig på, utan femte rottraset med dess fem underraser: indiska, arabiska, iranska, keltiska och teutoniska. Ariska rasens uppgift är att utveckla och fullända de fyra slagen av mentalmedvetenhet (47:4-7) och de tre slagen av kausalmedvetenhet (47:1-3).

⁶Det blev dåvarande 46-åriga Pytagoras uppgift att lägga grunden för västerländsk vetenskap och möjliggöra metodiska och systematiska mentala mosaikarbetet i fysiska materiaspekten. Tanken var att därvid slutledningstänkandet (47:7) och principstänkandet (47:6) skulle utvecklas genom ytterligt exakt logisk (saklig) stringens. Detta mentala arbete fördes dock på avvägar genom formalistiska förfaringsättet. Man trodde sig genom dylikt kunna lösa alla problem utan förståelse för att det exakt logiska och exakt sakliga förutsatte varandra. Förnuftet (det logiska) och förståndet (fakta, det sakliga) måste samarbeta.

⁷Utan det mentala-kausala saknas således möjlighet att begripa, förstå, rätt uppfatta. Utan den självförvärvade, oförlorbara mentala grunden är fortsatt utveckling i högre världar absolut utesluten. Det är något mänskligheten, när den en gång når mystikerstadiet, har att lära sig. Men det är lång väg dit.

⁸De västerlänningar, som söka sig tillbaka till fjärde rottraset föreställningssätt, ha förmodligen nyligen avslutat en serie inkarnationer i Kina och Japan.

⁹Zen är den mest typiska form av mysticism. Förutsättningen för zen är tydligen total eliminering av icke endast sunda förnuftet utan av allt som har med förnuft att göra. Zen drunknar i emotionala medvetenhetsöceanen. Esoteriken hävdar, att “högre än förnuftet” innebär en

stegring, icke en eliminering, att alla lägre slag av medvetenhet ingå i alla högre slag, att det finns 46 högre slag av medvetenhet än det mentala (inklusive det kausala).

¹⁰Det totalt förnuftslösa i zen kan illustreras med följande av zens anhängare godtagna floskel: "Icke en gång Gautama Buddha och Bodhisattva Maitreya ha kunnat förstå zen." Vidare med en fråga som: "Varför är en mus när den snurrar?" Man förstår, att Zen har stora utsikter att hastigt utbreda sig i västerlandet. Den motsvarar tydligen behovet hos våra kulturrepresentanter, skönlitterära författare, konstnärer och musiker, på sistone även "filosofer".

¹¹Zen är ett nytt försök att idiotisera mänskligheten, med framgång, som det tycks. Zen kan man kalla mänsklighetens hittills största mentala förvillelse. Konsekvent tillämpad måste den desorganisera tankeförmågan och leda till sinnessjukhuset. Man undrar om icke mänskligheten snart provat alla möjligheter till livsförvändheter. Kom med allt som kan förvälla. Det går. Men försök icke med sunt förnuft. Det går inte.

¹²Esoterikern konstaterar, att zen ingenting har gemensamt med Buddhas lära, att i nuvarande buddhismens alla spekulationer så gott som ingenting överensstämmer med Buddhas esoteriska lära. Liksom kristna teologien är en parodi på Christos förkunnelse, så gäller motsvarande om Buddha. Planethierarkien förkastar kategoriskt allt som sagts om dessa två avatarer. Alltsammans är legender och teologisk-filosofiska spekulationer. Det hela bevisar, att all verklig kunskap ofelbart blir förvrängd av oinvigda. Vad dessa två 43-jag exoteriskt lärde, var uteslutande sunt förnuft och inga spetsfundiga hårklyverier.

¹³En dag kommer man att lyssna på vad Buddha sagt. Men detta finns icke i exoteriska buddhismen, varken i hinayana eller mahayana eller i zen. Liksom Jeshu talade även Buddha till folket i liknelser och lättförstådda lärosatser. Men kunskapen delgav han endast de lärjungar han själv invigde. Och den har aldrig offentliggjorts. Principiellt överensstämmer den med Jeshu hemliga lära i gnostikernas kunskapsorden.

3.11 Judendom

¹Monoteismen är ett arv från judendomen med dess Jahve eller Jehova. Judarna måste ha en enda gud för att vara säkra på gudslöftet om att vara guds egendomsfolk. I själva verket är det så, att medvetenhetsutvecklingen genom de olika naturrikerna medför, att alla måste med tiden nå allt högre gudomsriken, alltså bli gudar. Planethierarkien säger bestämt ifrån, att ingen i högre riken vill bli betraktad såsom gud. De äro förvaltare av lagen, vilket utesluter varje spår av gudomligt godtycke.

²Jahve eller Jehova är Bacchus, som hade flera namn: El Sebaoth, El Shaddai, Dionysos (Zeus från Nisa; Nisa var egypternas namn på Sinai).

³Jahve eller Jehova är den förste Adam, och namnet är sammansatt av Adam (symboliserad med bokstaven jod) och Eva (Heva): Jod-heva, i opunkterad (vokallös) skrift Jhvh.

⁴Enligt judiska legenden skulle israeliterna i Egypten ha förökat sig från sjuttio personer till c:a tre miljoner på 150 år.

⁵Det fanns ingen judisk nation före andra århundradet före vår tideräkning.

⁶Josephus ljög ihop historien om Ptolemaios och de sjuttio uttolkarna.

⁷Hebreiskan har aldrig varit ett talspråk utan var ett hemligt skriftspråk. Det är ett hopkok av arabiska, etiopiska, kaldeiska och grekiska.

⁸De "tio guds bud", som Mose påstås ha erhållit på Sinai, funno judarna i de mesopotamiska tempelarkiven. Enligt esoteriska historien bortfördes judarna i fångenskap för att civiliseras och erhöles deras barn av tempelpräster en lämplig uppfostran, så att den nya generationen vid återvändandet skulle kunna utforma en egen civilisation, vilket också skedde. De mest begåvade judeynglingarna fingo en särskilt omsorgsfull utbildning och hade möjlighet att göra utdrag ur arkivalierna, vilken möjlighet de också begagnade i stor utsträckning. Detta material omarbetades sedermera, varpå omarbetningarna införlivades i judarnas s.k. kanoniska böcker till den samling

legender, som gjorde judarna till ett "utvalt folk". I själva verket voro "guds bud" i judisk tappning regler från Atlantis.

⁹Det är intressant höra judar berätta om hur det tillgår vid deras religionsundervisning. Man läser skrifterna och rabbinerna tillse, att varje försök till reflexion över vad som läses genast stoppas. Läsa, läsa, läsa, inte tänka. Det hela blir inpluggat och sedan är man färdig. Intet resonemang om saken. Det diskuteras inga religionsproblem. Sådant tillåter inte Jahve (Jhvh). Bröt hans egendomsfolk häremot, skulle han förkasta det.

¹⁰Upplysande om historikernas, enkannerligen religionshistorikernas, uppfattning av verkligheten är orubbliga dogmen om israelitiska rasens överlägsna religiösa instinkt. I själva verket har det aldrig funnits en ras, som varit så fysikalistiskt inriktad, så utan sinne för överfysisk realitet. Det sagda gäller rasen, icke enstaka individer, som inkarnerat i rasen för att väcka den.

¹¹Judarnas besatthet med den fixa idén, att de äro ett utvalt folk, är av alla religiösa galenskaper den mest skrämmande. Den får dem att känna sig som herrar över alla folk och lagstiftare för alla folk. Därav deras aggressivitet och känsla av att stå över alla lagar.

¹²"Ifall judarna bleve världens herrar, skulle de visa sig lika omänskliga som de folk, vilka förföljt dem." Naturligtvis. Annars skulle de ha förädlat det emotionala till attraktion. Men detta är omöjligt med en sådan gud som Jahve.

3.12 Muhammed

¹Liksom buddhismen är misstolkning av Buddhas lära och kristendomen av Christos lära, så är islam förvrängning av Muhammeds lära. Jeshu, som under tre år utlånade sin organism åt Christos, var ett 46-jag. Han blev senare som Apollonios ett 45-jag och har alltsedan samlat omkring sig flera lärjungar. En av dessa var Muhammed, som åtog sig uppdraget att söka befria mänskligheten från den hiskliga satanismen om "synd såsom brott mot ett oändligt väsen" samt den totalt förvrängda uppfattningen av livets treenighet. Detta lyckades visserligen, men istället förvrängdes Muhammeds lära om gudomen såsom ofattbar för mänskliga förnuftet till fatalism.

²Muhammed själv skrev ingenting. Koranen är en förvanskad lära, anpassad till arabstammarnas uppfattningsmöjligheter. Koranen är lika stor förfalskning som judarnas gamla och de kristnas nya testamente. Motsägelserna i koranen ledde till att islam splittrades i flera sekter. Liksom kristendomen har sina mystiker, så även islam, de s.k. sufierna.

RELIGIONERNAS MISSLYCKANDE

3.13 Religionernas grundfel

¹Grundfelet med alla religioner är en trosbekännelse, som utesluter alla som icke godtaga denna. Men planethierarkien utesluter icke någon. Vad människan har för uppfattning av tillvaron och livet, om hon är troende eller skeptiker, är fullständigt betydelselöst. Det enda av betydelse är hennes inställning till livet, till människorna och allt levande. Allt utgör ett universellt broderskap. Alla utvecklas mot allt högre riken. Ingen kan utestängas från livets enhet. Grundfelet är allt vad splittring och uteslutning heter.

²Det är glädjande, att katolska kyrkan äntligen inser nödvändigheten av att "ena världens kyrkor". Enighet är alltid tecken på framsteg, liksom splittring tecken på förfall. Påven Paulus VI insåg också nödvändigheten av att hävda "grundläggande mänskliga rättigheter". Det har kyrkan haft svårt att lära sig. Men den, som har kunskap om mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium och insikt i mänskliga labiliteten, vet också hur vanskliga alla humanistiska "framsteg" äro. Finge kyrkan idag samma politiska makt som under medeltiden, så skulle vi få uppleva ett nytt kyrkligt tyranni. Först på kulturstadiet är risken för maktmissbruk reducerad. Och mänskligheten har långt dit. Massan raserar med vissa mellanrum vad som byggs upp.

3.14 Religionernas misslyckande

¹Religions uppgift är att övervinna det lägre emotionala (repulsionen, "hatet") med det högre emotionala (attraktionen, "kärleken"). I stället för att odla kärleken till nästan ha religionerna odlat det värsta av alla slags hat, religiösa hatet, som vållat mänskligheten utsägligt lidande. Historien vittnar om till vilka fasansfulla ogärningar dylik religiös galenskap lett och alltid måste leda: intoleransen med förföljelse av oliktänkande.

²Religionsformerna ha det kardinalfelet, att de skilja människorna åt. Vad som verkar skiljande är den religiösa formen med trosbekännelser, dogmatik, profeter och tempel. Det har man ännu ej insett, trots Christos bestämda utsaga. Alla religionsformer bli förr eller senare hinder för mänsklighetens medvetenhetsutveckling.

³Religionerna ha i stort sett endast tjänat till att förstärka individernas egoism. Syftet har varit att "frälsa själar" och garantera dem evig salighet i ett "liv efter detta". Dessa och liknande religiösa illusioner visa, att mänskligheten saknat kunskap om verkligheten och livet. Planethierarkien har intet som helst intresse av att "frälsa själar". Själens behöver icke frälsas.

⁴Det är uppenbart, att religionerna blivit ett tjänligt vapen i de svartas tjänst.

⁵Vad alla planethierarkiens utsända velat var att försöka befria mänskligheten från okunnighetens vidskepelser och hatet. Det är nämligen dessa fiktioner och illusioner, som motarbeta medvetenhetsutvecklingen, hindra människorna att nå emotionala attraktionens sfärer. Det är attraktionen som till sist skall förena alla människor i ett kärlekens rike. Därför har planethierarkien arbetat för att nå detta mål genom att försöka höja hela mänskligheten, förädla det emotionala. Alla dessa planethierarkiens försök ha hittills misslyckats.

⁶Hierarkien har därför slagit in på en helt ny väg: att på förnuftets väg övertyga mänskligheten om nödvändigheten av universellt broderskap för att möjliggöra fortsatt utveckling, som hatet annars omöjliggör. Hierarkien har givit mänskligheten möjlighet att förvärva kunskap om verkligheten och livet, låtit den kunskap få bli allmänt känd, som i hemliga kunskapsordnar delgivits de enstaka individer som varit före övriga mänskligheten i sin medvetenhetsutveckling och därför kunnat begripa kunskapen och icke missbruka den kunskap som ger makt.

⁷Endast genom gemensamt arbete och ömsesidig hjälp kunna människorna gå framåt. Hittills ha de tänkt endast på egen fördel på övrigas bekostnad och därmed försvårat livet för varandra, vilket ökat hatet, vållat söndring och den "kamp för tillvaron" som motverkat utvecklingen.

3.15 Religionerna sakna kunskapsgrunden

¹Den stora bristen hos de historiska religionsformerna är frånvaron av nödvändiga grunden för alla livsåskådningar, nämligen en hållbar världsåskådning. Denna skulle med sitt krav på allts lag-enlighet omöjliggöra tron på allmaktens godtycke. Det var därför som Buddha (chefen för planethierarkiens undervisnings-departement) hos sina lärjungar inskräppte nödvändigheten av sunt förnuft: "Det som icke överensstämmer med sunt förnuft kan icke vara Buddhas lära."

²Att exoteriska buddhismen frångått denna fundamentalsats, är beviset på att den icke motsvarar Buddhas ursprungliga förkunnelse. Det enda äkta som återstår är hans lära om "de fyra ädla sanningarna" och "den ädla åttafaldiga vägen". Buddhismens överfysiska spekulationer motsvara icke Buddhas lära om återfödelsen och lagen för sådd och skörd. Den har förvanskats till oigenkännlighet. Inga budbärare från planethierarkien ha förkunnat något som icke överensstämmer med kunskapen om verkligheten. Mänskligheten har varit alldeles för primitiv för att kunna fatta begreppen lagenlighet, medvetenhet, utveckling etc., varför de eviga sanningarna måste anpassas efter möjligheten att uppfatta.

³I kristna litteraturen kan man läsa, att Jeshu lära var så enkel, att den kunde förstås av den mest enfaldiga. Därmed tycks man mena, att alla "sanningar" måste vara så enkla. Jeshu lära om kärleken kan verkligen fattas av alla, ty därtill fordras endast emotionalmedvetenhet, och så aktiverad är denna, att alla kunna skilja på enklaste slag av kärlek och hat. Men det finns även mentala sanningar och kausala sanningar, och dessa äro icke för de "enfaldiga".

⁴De skarpsinnigaste bland kyrkofurstarna anade nog, att det fanns någon hemlig kunskap någonstans. Men de lyckades aldrig finna rätt på den och tröstade sig slutligen med att djävulen varit framme, när något obegripligt mötte dem. "De gamle" (beteckning på de invigda) var ett uttryck som aldrig misstänktes, ty det tolkades såsom avseende profeterna, kyrkofäderna etc. Vid utgrävningar under renässansen på 1400-talet fann man många manuskript på begripligt språk som aldrig varit avsedda för andra än invigda. De flesta förstördes givetvis. Men det fanns bland kardinaler etc. icke-fanatiker, som ville rädda en del. I Vatikanen etc. finns åtskilligt, väl dolt bakom gamla murar, som en dag skall vittna om pytagoreernas kunskap.

⁵På sistone har utbredd sig en tendens att bortse från de olika sekternas dogmer, varigenom de skilja sig från varandra, eftersom alla religioner etc. inses emanera från samma källa. Detta är till en viss grad möjligt beträffande livsåskådningen och inom ramen för mystikerstadiet (48:3), där målet är förvärv av emotionala attraktionens medvetenhet. Men ifråga om historiska faktorer och världsåskådningen (kosmiska verkligheten som endast kan vara en) är denna princip ej användbar, ty religionerna sakna kunskapsgrunden.

3.16 Religionerna ha desorienterat mänskligheten

¹Religionerna ha desorienterat mänskligheten, hindrat mänskligheten förvärva sunt förnuft och därmed motarbetat medvetenhetsutvecklingen. Mänskligheten befinner sig till största delen på civilisationsstadiet. Men människorna ha blivit så förvillade av de idiotiserande religionerna, att de bete sig som om de stode kvar på barbarstadiet. Esoterikern kan konstatera, att samtliga existerande religionsformer äro i historiskt, logiskt, psykologiskt och kausalt hänseende oriktiga, förfelade och ohållbara. Att de undantagsvis innehålla sanningsmoment, är visserligen sant. Det är dessa, som alltjämt ge dem möjlighet att fortsätta existera. Men det är intet tillräckligt försvar för den livsfientlighet de i själva verket utgöra.

²Människorna äro så idiotiserade av religionens, filosofiens och vetenskapens fiktioner, att de ej kunna tänka i överensstämmelse med verkligheten. Nästan allt som enligt dessa fiktioner påstås om det överfysiska är falskt. Det är judarna vi ha att "tacka" för monoteismen, som nästan ofelbart i alla möjliga avseenden blir ett slags antropomorfism.

³Människorna måste lära sig inse, att om religionen vore sann, så skulle mänskligheten vara

förändrad, ty sanningen, som är ljus och kraft, förändrar allt.

3.17 Religionerna ha urartat

¹Varje religion urartar förr eller senare i någon sorts sekterism och fanatism. Den blir en religionsform och därmed förfalskad. Det finns endast en verklig religion, kärlekens och visdomens religion, och den kan aldrig bli en form. Ty religionens sanna väsen är individualistisk och formen individens ensak, motsvarande individuellt behov.

²I stället för att odla det högre emotionala ha religionerna urartat i vanföreställningen, att godtagandet av livsokunnighetens dogmer skulle vara det enda väsentliga. Därav teologernas försök att med alla medel påtvinga människorna en förnuftslös ideologi, som förlamat tänkandet, omöjliggjort tankefriheten och därmed mentala medvetenhetens utveckling.

³Hur nära barbarstadiet mänskligheten ännu befinner sig, ha västerländska s.k. kulturfolk (alltså de som skulle ha nått längst i utvecklingen) givit ohyggliga bevis på även under vårt 1900-tal.

⁴Den intellektuella primitiviteten i livsuppfattningen framgår givetvis även i många andra avseenden, bland annat i oförmågan inse att samtliga religionsdogmer ("guds rena, oförfalskade ord") äro kvarlevor från årtusendens gamla föreställningssätt.

⁵Det finns endast en religion. Och den har omfattats av alla visa i alla tider, oberoende av vilka religioner som förkunnats, ty dessa äro missstolkningar av den sanna religionen.

⁶Buddha försökte få människorna att förvärva sunt förnuft. Avsikten var att de skulle inse det oförnuftiga i att stanna kvar i lidandets världar. Christos sökte förmå människorna att övervinna hatet (det lägre emotionala) med kärleken (det högre emotionala) och "söka guds rike" (andratriadens världar). Båda misslyckades naturligtvis med en mänsklighet på okunnighetsstadiet, vilken tror sig kunna bedöma allting och icke vill ändra sina gamla vanor. Hellre okunnighetens misstag och lidanden. Detta är mänskligheten.

⁷Teologerna ha lagt beslag på Christos för egen del, ehuru han liksom Buddha avsåg att ge alla människorna kunskap om verkligheten. Det måste bestämt sägas ifrån, att varken Buddhas eller Christos läror ha blivit riktigt återgivna. Vad man utgivit som sådana är livsokunnigas missuppfattningar. Christos har icke instiftat kristendomen, Buddha icke buddhismen. Båda dessa religioner äro förvrängningar av ursprungliga förkunnelsen. Kristendomen kvarstår på hatstadiet med sin förkunnelse om en gud, som behöver försonas.

3.18 Religionerna stå inför sin upplösning

¹Religionen på civilisationsstadiet har spelat ut sin roll. De intellektuella vägra i allt större utsträckning godtaga de teologiska utläggningarna. Dogmerna strida mot vår kunskap om verkligheten. Frukten för det okända försvinner då upplysningen ökar, den frukten som behärskar det lägre emotionala och som teologerna förstätt att utnyttja.

²När individen förvärvat attraktionens egenskaper och därmed blivit verklig kultur människa, inser han, att livet har en förnuftig mening och att viljan till enhet är vägen till målet. Utan attraktion finns ingen verklig livsförståelse, förvärvas icke den intuition, som är livsgemenskapens förutsättning.

³I och med att allt fler uppnå humanitetsstadiet och förvärva perspektivmedvetenhet, kommer också insikten om religionens sanna väsen att ersätta allt vad religionsformer heta.

⁴Vi motse med glädje den dag, då ett lag kausaljag samarbeta för att ge oss vår planets historia och särskilt den senaste zodiakepokens (Fiskarnas) historia. Då blir det icke mycket kvar av vad som nu kallas historia.

⁵Esoterikern hälsar med jubel, att morgonen till en sunda förnuftets epok randas.

FÖRKLARING AV RELIGIONENS YTTRINGAR

3.19 Bön

¹De kristna må gärna be till gud eller Jesus. Deras böner gå i alla händelser till deras Augoeides, som övervakar deras liv. En smula esoteriskt vetande skulle klargöra för dem, att Christos har andra uppgifter än att lyssna till okunniga människors böner. Om han det gjorde, skulle han icke kunna fylla sin funktion som chef för planethierarkien. Människornas böner nå icke över mentalvärlden. Och Christos vistas i högsta världen inom solsystemet (43).

²Genom att, som de religiösa, tillbedja ett väsen utanför sig berövar man sig mängder såväl fysiska som emotionala molekyler av högre slag, som man så väl behöver för ändamålsenligt liv. Man sänder ut dem ur sina höljen med sina "böner" utan aning om vad effekten blir. Okunniga om att hela världsordningen fungerar enligt sina lagar, att högre riken göra allt de kunna för varje individ ("icke en sparv faller till marken", "på eder äro alla huvudhåren räknade" voro symboliska uttryck för omsorgen i varje detalj) tro de sig kunna påverka allvetenheten med sin oerhörda livsokunnighet. Som om de hade en aning om vad som är bäst för dem. De le åt barnens språk men inse ej sin egen infantilitet. Alla medvetenhetsyttringar ha materiell, energi- och medvetenhetseffekt, som antingen är i överensstämmelse med verkligheten eller verkar dissonans. Endast de böner gagna det hela, som tillföra detta något användbart för det helas evolution, som är livets mening. De flestas böner äro alltså slöseri med de bästa krafterna, förfelade medvetenhetsyttringar.

³"Planethierarkien vill och kan hjälpa förutsatt att människornas vilja tillåter detta." (D.K.) Ett uttalande som ger ett helt nytt perspektiv på varför hjälp så ofta uteblir. Det är icke för mycket sagt, att teologerna ha att offra sitt gamla dogmsystem och tänka om i alla avseenden. Att mumla böner och plattityder sätter inga krafter i gång. När människornas vilja är i överensstämmelse med Lagen, så harmoniera vibrationerna: de emotional-mentala med de superessentiala, och då är resultatet oundvikligt: människornas enhetsvilja åstadkommer förverkligandet.

⁴Bönen i esoterisk mening är en meditationsform i vilken individen mottager essentialenergier från planethierarkien för att genom de emotionala och mentala vibrationer han kan utsända i dessa världar hjälpa planethierarkien att väcka emotionala attraktionen och mentala ideer till liv i och för mänskighetens medvetenhetsutveckling. Att individen därmed ställer sig till hierarkiens förfogande såsom villigt redskap, ökar hans förmåga att hjälpa. Människan behöver icke påverka högre riken att fullgöra sina uppgifter. För individens egen del är det ett sätt att söka träda i förbindelse med hans Augoeides, icke för att påverka denne. Att människan därvid kan befria sig från känslan av fruktan och oro, är en psykologisk effekt.

3.20 Mystik

¹Den fundamentala skillnaden mellan mystikern och esoterikern är att mystikern endast tror på gud transcendent, under det att esoterikern äger kunskap om att gud är både immanent och transcendent. Mystikern tillber ett väsen utom sig. Esoterikern har kunskap om högre riken och livets mening. Mystikern lever i känsla och fantasi (emotionala energier stimulerade av mentala). Också esoterikern använder attraktionens energier men såsom drivkraft till förverkligande. Om han ej gör det, förblir han enbart teoretiker utan effekt. Esoterikern låter sig ledas av sitt sunda förnuft i förvisningen om att han i det omedvetna har obruten kontakt med Augoeides, ehuru han icke kan medvetet utnyttja denna förrän han blivit kausaljag.

²Den "gudsuppenbarelse", som (den om verkligheten okunnige) mystikern upplever, tar sig helt olika uttryck, beroende på individuella illusions- och fiktionssystem samt departementsvägen, som är antingen introvert (2-4-6) eller extravert (1-3-5-7). "Gudsuppenbarelsen" är i alla händelser ett resultat av eget arbete på emotionala eller mentala medvetenhetsutvecklingen, av

egen medvetenhetsaktivitet, tekniskt sett spontana energiyttringar i något av emotionalhöljets centra (solarplexus-, hjärt- eller strupcentra) under medverkan av individens egen Augoeides. Endast ett kausaljag är i stånd att konstatera vilka faktorer som medverkat i varje särskilt fall. Något oförklarligt är det aldrig fråga om. Men endast esoteriken kan tillhandahålla erforderliga fakta för exakt beskrivning av företeelsen.

3.21 Sakrament

¹Liberala katolska kyrkan, som vilar på säker grund, den esoteriska världsåskådningen, har rätt förstått att tolka "nådemedlens" mening. Sakramenten äro avsedda att väcka det högre emotionala till liv, stimulera essentialatomerna i emotionala molekyler, så att individen lättare kan påverkas av de högre emotionala vibrationerna.

²"Hostian" (nattvardsbrödet) kan magnetiseras av ett 45-jag, så att den impregneras med essentialmolekyler ("Kristi lekamen", eftersom 46-materien av gnostikerna kallades Christos). Huruvida dessa medföra någon effekt, beror på om den mottagande kan få essentialatomer i sina höljen påverkade. Effekten visar sig då i att individen för tillfället upplever för honom högsta uppnåeliga, attraktionens energier.

³Den kristna kyrkan har ingen annan uppgift än att tillhandahålla dessa sakrament. Att den skulle vara en gudomens speciella "ställföreträdare", att det skulle behövas en "förmedlare" mellan högre världar och mänskligheten, att helgonen (de som nått högre emotionalstadiet) skulle kunna "spela en återlösande roll", att synd skulle vara "brott mot ett gudomligt väsen" (i stället för misstag ifråga om livslagarna) förkastas såsom okunnighetens misstolkning av gnostiska symboler. Alla dessa symboler, som för teologerna förblivit olösta mysterier, få sin förnuftiga tolkning i esoteriken. Kyrkan har gjort livsfientliga dogmer av allt i evangelierna.

3.22 Helande

¹Det är mycket möjligt, rent av troligt, att Christos använt uttrycket: "Dig äro alla synder förlåtna." Det kunde han göra, emedan illusionen om synd outrotligt inpräntats i mänskligheten av svarta logen. Han befriade därmed dessa människor från livsfientliga känslan av skuldbelastning. Han visste mycket väl, att ingen kan "synda mot gud". Däremot kan man bryta mot livslagarna. Och den sådden få vi skörda i annat liv och kan ingen gud befria oss ifrån. När Christos "förlät synder", var han den store "själsläkaren", som botade "sjuka själar". Att han kunde bota sjuka, var ingenting märkvärdigt. Det kan varje tillräckligt skicklig "magier". Det komma vi alla att ofta få bevittna, när planethierarkien återframträtt. Men endast de bli botade som "ha rätt därtill". Är den sådd, som vållat sjukdomen, icke skördad, blir botandet i bästa fall endast tillfälligt. Tillhör sjukdomen mänsklighetens kollektiva skörd eller är den en följd av satanisternas direkta eller indirekta "konster", så bli vi också botade. Ingen kan bli sjuk som icke "brutit mot Lagen". Men det "brottet" kan helt enkelt bestå i att vi "syndat mot hälsolagarna". Också dessa falla inom Lagens område. Det är en sak man ännu ej förstått. Skenbart kan man "ostraffat synda" mot dessa. Men förr eller senare i något liv måste orsak få sin verkan. Lagen kan "vänta" hur länge som helst. Medicinska vetenskapen upptäcker den ena hälsolagen efter den andra. De väsentliga äro redan offentliggjorda genom planethierarkiens försorg. Det är vars och ens plikt att taga reda på dem. De som hellre lita på vetenskapen få taga konsekvenserna. Valet är fritt. Kunskap får icke påtvingas de ovilliga, så länge de ej inkräkta på annans rätt. Allt detta borde vara självklart. Men så desorienterade av allsköns teologiska, filosofiska och vetenskapliga ideologier som människorna blivit, tycks det i stort sett vara självklart endast för esoterikerna. Många studera helgons eller andras liv för att apa efter dem. Detta är ett stort misstag. Många säga: så gjorde Blavatsky. Så kan man aldrig säga, eftersom vi icke veta människors motiv. Vad Blavatsky beträffar, följde hon sin tids allmänna hälsoregler (vilket betyder att hon syndade mot de flesta hälsolagarna) utom i fråga om alkohol, som hon visste skulle ha skadat de flesta av höljenas

chakras (minskat deras funktionsduglighet). Hon ansåg sig icke ha tid att offra på sin organism, när hon behövde använda all sin uppmärksamhet för sin påtaga livsuppgift.

²Allt oftare förekomma i olika delar av vår värld s.k. underverk: att sjuka plötsligt bli botade (vilka sjukdomar de än lida av). Okunnigheten talar om "guds verk". Det rör sig i alla dessa fall om ingripanden av den under 43-jaget Rafael stående grupp av devaer tillhörande sjunde departementet, vilka de gamle kallade "helande änglarna". Betecknande nog är det i regel icke kristna eller ens religiösa som botas. Dessa ha långtifrån alltid sått den goda sådd i det förflutna som möjliggör den goda skörd helandet är tecken på. Att ingripandet sker, beror på order från planetregeringen, som just därför har alldeles speciella avsikter i detta skede av övergång från Fiskarnas till Vattumannens zodiakepok. Man har anledning förmoda att avsikten bland annat är att påvisa ohållbarheten av såväl teologiska som vetenskapliga dogmerna. Det kanske kan väcka några att befria sig från dessa tankens fjättrar.

3.23 Olika religiösa behov

¹Religion, som innebär dyrkan av ett väsen utanför människan, förekommer på såväl barbar- som civilisations- och kultur- (mystiker-) stadierna. Vad som skiljer dessa företeelser åt är själva gudsföreställningarna, de egenskaper religiösa fantasien tillägger guden.

²Vilken religion som helst kan bli ett ovärderligt stöd för människan i hennes livskamp. Människan måste ha något fast att hålla sig till, något fast antingen för känslan eller förnuftet. Håller bara det stödet, så tycker sig individen stå på hälleberget, vara frälst, ha räddat sin själ, vunnit frid och ro, eller hur han uttrycker det.

³Naturligtvis utsäger detta ingenting om trons eller personliga visshetens eller övertygelsens överensstämmelse med verkligheten, en sak de troende i alla tider varit oförmögna att inse.

⁴På humanitetsstadiet, där kritiska förnuftet ("sunda" förnuftet) utvecklats, blir individen antingen skeptiker (enär han inser gudsbegreppets ohållbarhet) eller inser han, att evolutionen icke kan vara avslutad med fjärde naturriket, att det måste finnas högre riken.

⁵Humanisten har icke behov av att dyrka och tillbedja, har icke behov av detta emotionala element, utan vill förstå för att på förnuftigt sätt tjäna evolutionen. Esoteriska kunskapen, som han förr eller senare får kontakt med, klargör för honom, att han icke behöver en gud utan en lärare från femte naturriket, som kan stå fadder åt honom vid invigningen i planethierarkien.

⁶Den som insett, att mänskligheten saknar förutsättningar att lösa verklighetsproblemet, att besvara frågan om tillvarons beskaffenhet, mening och mål, blir (utan esoteriken) skeptiker i kunskapsteoretiskt avseende. Men han inser, att de på lägre stadier måste ha något fast att hålla sig till. För dem på högre utvecklingsstadier må det räcka med en arbetshypotes, men det räcker icke för dem på lägre. Få dessa då icke något förnuftigt, så blir det något oförnuftigt. Man måste alltså tillhandahålla dem en förnuftig religion, en som kritiken icke undan för undan kan smula sönder, som är fallet med den kristna teologien.

HUMANISMEN

3.24 *Vad humanism är*

¹Humanismen förkunnar och praktiserar allt livs universella broderskap. Förståelse för detta når även mystikern på högsta emotionalnivåerna, men han vet icke varpå broderskapets universalitet, dess karaktär av lag i alla naturriken, beror. Detta kan endast esoteriken förklara, och för att förstå esoteriken behövs perspektivmedvetenhet (47:5).

²I medvetenhetsutvecklingen erövrar denna sedan individen upphört att vara ett (högre) emotionaljag och lämnat mystikerstadiet. Han har då blivit ett (högre) mentaljag och nått mentalstadiet. Mentalstadiet kallas även humanitetsstadiet, och humanismen är den förståelse för verkligheten och livet, som förvärvas på detta stadium. Humanismen har varit gemensam i alla tider för alla som nått detta stadium, som är första steget mot femte naturriket.

³Humanismen är en produkt av högre mentalmedvetenheten, har alltså icke sitt ursprung ur religionerna, vilka äro emotionalt betingade. Alla historiska religionsformer höra till emotionalstadiet, de flesta till lägre emotionala hatstadiet med dess exklusivitet. Att de icke tillhöra humanitetsstadiet framgår även av deras dogmer, som strida mot sunda förnuftet. Redan det nu sagda räcker för att definitivt avgöra frågan om humanismens förhållande till religionen, varmed historiska forskningar i denna sak kan avskrivas.

⁴Humanismen fanns hos alla höga kulturer, långt före kristendomen.

⁵Humanismen kommer från de esoteriska kunskapsordnarna. Redan mänsklighetens broderskap var ofattbart för andra än invigda, och till dem hörde de som uppnått högre emotionalstadiet, attraktionsstadiet, mystikerstadiet. Christos gick ett steg längre genom att förkunna humanismens fundamentala faktum, att allt liv utgör en enhet. Denna hans grundtanke har kristendomen totalt förfuskat. Först i vår tid ha tillräckligt många förvärvat förutsättningar att förstå hans lära, att den kunnat offentliggöras i samband med esoteriken.

3.25 *Humanism och kristendom*

¹Ett stort misstag är sammanblandningen av humanism och kristendom. Sammanställningen av kristendom och humanism i uttrycket "kristen humanism" vittnar om att man icke vet, vad humanism egentligen är, aldrig vetat det. Kristendomen hör hemma på emotionalstadiet, humanismen på mentalstadiet.

²Det är på tiden att skilja mellan olika slagen av "religioner": civilisations- och kulturstadiets religioner samt humanitetsstadiets humanism. Civilisationsreligion trivs utmärkt på lägre emotionalstadiet (48:4-7). Kulturreligion eller mystik tillhör det högre emotionala (48:2,3), och humanism tillhör det högre mentala (47:4,5). Ingen nation har uppnått ens kulturstadiet, ännu mindre humanitetsstadiet.

³Kristendomen har i stort sett (frånsett enstaka "helgon") såsom social företeelse varit något mellan barbar- och civilisationsreligion.

⁴Att kristendomen såsom allmän civilisationsföreteelse icke uppnått kulturstadiet, än mindre humanitetsstadiet, vittnar även vår tid om.

⁵Det är sannerligen på tiden att definitivt fastslå, att kristendomen icke är Christos lära. Det var Christos avsikt med sin exoteriska förkunnelse att väcka det högre emotionala, attraktionens vibrationer, till liv. Christos förkunnade kärleken till nästan såsom en evigt giltig livslag och bekämpade hela sitt liv teologiska och moraliska fiktionalismen och den sataniska läran om "synden såsom brott mot ett oändligt väsen, som kräver ett oändligt straff i evigt helvete", just detta som är det centrala i kristendomen.

⁶Kristendomen är teologernas systematiska förfalskning av Christos ursprungliga lära, som egentligen var avsedd för dem på högre emotionalstadiet (48:2,3) eller s.k. mystikerstadiet. Det

var ett stort misstag Paulus begick, när han försökte vinna sina vänner esseerna genom sina i symbolers form avfattade brev, symboler som sedermera Eusebios förfuskade och teologerna misstolkade.

⁷De, som vilja studera, huru de ursprungliga gnostiska symbolerna blevo förvrängda, hänvisas till C. W. Leadbeaters bok *The Christian Creed*, en bok som naturligtvis ihjältigts av sanningens fiender, dessa som i sin okunnighet och blindhet tro sig vara sanningens förkunnare.

⁸Att de stora humanisterna haft förståelse för den sanna religionen – kärlekens och visdomens religion – följer av sig självt. Men den teologiska kasuistiken har alltid förstått att förfalska allt gillande av religion till gillande av kristendomen.

⁹I sin bok *Humanismen* valde Alf Ahlberg såsom motto: "I idén om människovärdet, den enskilda själens värde, går det humana över i det religiösa." Det är riktigt. Men vad som icke är riktigt är hans försök att identifiera religiösa humanismen med kristendomen. De två ha mycket få beröringspunkter.

¹⁰Humanismen är icke kristendomens förtjänst. Det är en grotesk historieförfalskning, vittnande om verklig historisk okunnighet, att tro, att denna barbarreligion skulle ha frambringat denna högsta förståelse.

¹¹Esoterikern hävdar med eftertryck, att det är genom humanismens påverkan som kristendomen blivit mera human. Igenom hela sin historia vittnar kristendomen istället om omänsklighet. Kristendomens historia är skriven i blod, humanisternas blod.

¹²Den omärkliga förädling av seder och bruk, som ständigt pågått alltsedan år 1375, är ett verk av de i esoteriska kunskapsordnarna invigda. Långsamt kunde dessa humanister påverka intelligentian till insikt om rådande tänkesättens barbari. Enstaka individer på högsta möjliga stadiet förkunnade humanism. Men de förföljdes av kyrkan, som är den historiska kristendomen. Dessa undantagsmänniskor hörde icke till kyrkan utan togo bestämt avstånd från kristendomen. Likafullt räknade kyrkan dem efteråt till de sina, vilket är historieförfalskning. Att dessa voro undantagsmänniskor framgår av faktum, att av de individer som inkarnerade under tiden mellan c:a år 600 och år 1400 över 99 procent befunno sig på barbarstadiet och lägre civilisationsnivåerna, alltså saknade alla förutsättningar fatta sådant som hör till humanitetsstadiet.

¹³Det är icke heller kristendomens förtjänst, att slaveriet slutligen avskaffades. Att enstaka kristna alltid opponerat sig mot slaveriet, berodde på att de uppnått humanitetsstadiet.

¹⁴Även de kristna klostren höllo sig med slavar. Kyrkans ledare och lärare alltifrån 400-talet motsatte sig frigivandet av dessa. För övrigt uppvisade negerslaveriet i kolonierna den brutalaste form av slaveri som världen någonsin skådat. Den stora massan av såväl protestantiska som katolska prästerskapet understödde slaveriet, så att de amerikanska kyrkorna med full rätt betecknades som det amerikanska slaveriets bålverk.

¹⁵Det är nog bäst att icke skryta med den så kallade kristna kärleken. Den kristna kyrkan har, alltsedan den kom till makten på 300-talet, torterat, bränt och på annat sätt avlivat alla som vågade tvivla på dess lära.

¹⁶Kristendomen har varit ett av medvetenhetsutvecklingens största hinder och omöjliggjort förståelsen för utvecklingsstadierna.

VERKLIGHETERNA BAKOM RELIGIONENS IDEER

3.26 *Verkligheten bakom gudsbegreppet*

¹Frågan, “*tror ni på gud*”, är frågan om man godtar teologiska definitionen på en verklighet, som teologerna icke kunna veta något om och som kyrkan i alla tider vittnat om att den icke känner. Varken planethärskaren eller solsystemhärskaren har avlägsnaste likhet med teologernas fantasimonstrum.

²Gudsbegreppet är ett relativt begrepp. Människan är gud för sin hund eller katt. Kausaljag voro gudar för primitiva mänskligheten i Lemurien. Manifestaljag (43-jag) äro “*gud*” för en alltjämt okunnig mänsklighet.

³“*Gud*” är kärleken (attraktion, essentialitet). Alla gudsföreställningar, som på något sätt bemängts med hat, äro sataniserade. Allt tal om förbud, hot, synd, straff är idel hädelse mot gudomen, liksom allt tal om guds egenrättfärdighet och “*oförmåga att förlåta utan offer*”. Det finns ingenting av “*synd mot gud*”, endast misstag ifråga om Lagen (inbegreppet av alla natur- och livslagar). Den kristna teologien är en hädelse mot tillvarons gudomlighet.

⁴Om man vill behålla beteckningen “*gud*” för det som de flesta tro på, ehuru de icke veta något om gud, så kan man säga, att “*gud*” betyder den kosmiska totalmedvetenheten. All medvetenhet är delaktig i denna oceanmedvetenhet, liksom vattendroppen är delaktig i oceanen. Ju högre hölje individen förvärvar medvetenhet i, desto större är hans delaktighet i denna totalmedvetenhet.

⁵För att få en riktig inställning till individerna i högre riken kan man om gud använda olika beteckningar, benämningar på egenskaper som alla måste ha förvärvat för att nå högre riken. Till de okunniga, som icke kunna föreställa sig gudomen som en kollektivitet utan behöva personifiera “*honom*”, är det därför lämpligt att säga, att gud är högsta visdom, kärlek, enhet etc.

⁶Ingen i något av de sju allt högre gudomsrikena säger om sig själv, “*jag är gud,*” ty gud är själva kollektiviteten, den gemensamma kollektivmedvetenheten.

⁷Om man med “*gud*” menar planethärskaren, så måste man upplysa om att han är okunnig om människorna såsom individer och lär känna dem först när de inträda i femte naturriket. Individerna i kosmiska riken ha fullt upp att göra, dels att förvärva kunskap om sina världar, dels att sköta sina funktioner för att allt skall förlöpa enligt Lagen, dels att sträva mot högre riken. Det är ett precisionsarbete, som tar all deras tid. Varför skulle de befatta sig med dessa primitiva, livsokunniga, lagokunniga, som endast göra misstag (desto större ju mer man hjälper dem)? Hela kosmiska organisationen är så in i minsta detalj funktionell, att misstag för individens del äro uteslutna. Planethierarkien ler åt dessa, som tro sig kunna påvisa brister i manifestationsprocessen.

⁸Också dogmen att “*gud kan förlåta synder*” hör till den teologiska fantasispekulationen och vidskepelsen. “*Gud*” själv har att med ofelbar precision tillämpa kunskapen om natur- och livslagar i sina riken, eftersom dessa kollektivväsen själva äro på väg mot högsta kosmiska riket. Att “*förlåta synder*” vore ett brott mot Lagen, och det är det sista “*gud*” skulle kunna tillåta sig.

⁹“*Gud*”, alltså högre rikens kollektiviteter, är ingalunda allsmäktig i samma laglösa mening som teologerna alltid trott. Varje möjlighet till godtycke är utesluten. Allt som sker är i överensstämmelse med Lagen (sammanfattningen av alla natur- och livslagar). För att nå närmast högre rike måste individen ha förvärvat kunskap om dessa världars lagar och i alla händelser kunna perfekt tillämpa lägre världars lagar. Det är på kunskap om lagen och lagens friktionsfria tillämpning det kommer an, nödvändiga förutsättningen för medvetenhetsexpansion. Begreppet lag ha teologerna så grundligt missförstått som nästan allting annat. Verklighetens, livsgemenskapens förvändhet. Det är hög tid att de börja förvärva något sunt förnuft.

¹⁰Begreppet “*gud immanent*” är ett relativt begrepp. För mystikern, som vänder sig till en gud transcendent, saknar begreppet “*immanent*” all betydelse. För den individ, som fått kunskap om

den kosmiska totalmedvetenheten, i vilken varje individ har omistlig del, betyder "immanent" vetenskap härom. Men även för honom bli högre riken något transcendent. Det är först när individen själv förvärvat kollektivmedvetenhet, som begreppet transcendent förlorar all betydelse, eftersom han icke längre är ett separatjag utan blivit ett kollektivjag och således medveten om sin delaktighet med "allt". Att enbart veta om sin medvetenhetsgemenskap ("väsensgemenskap") är en helt annan sak, en god sak, en mycket god sak. Att uppleva den är något helt annat.

¹¹Gudsbegreppet har genom tiderna ständigt förändrats. Det blir för intelligentian alltmer uppenbart, att teologiska gudsbegreppet är ohållbart. För humanisten är det både orimligt och omänskligt. En gud, som kan producera människor för evigt helvete, är icke en gud utan en djävul, ett monstrum. Den gubben går inte längre. I regel göra sig de flesta en gud av eget fabrikat, ifall de icke inse det löjliga i sådant försök och bli ateister. När de förvärvat insikt om allt livs enhet, förvärvat självtillit och självbestämmdhet (men icke självtilltagsenhet), äro de, sig själva ovetande, i kontakt med Augoeides. Den kontakten medför begynnande kausalmedvetenhet och därmed förmåga att uppleva kausalintuitionens mäktiga uppenbarelser. Efter inträdet i platoniska idévärlden är det definitivt slut med allt frågande och allt tvivel. Sedan vet man genom egen erfarenhet.

3.27 Kosmiska totalmedvetenheten

¹Alla monader ha potentiell, omistlig delaktighet i kosmiska totalmedvetenheten. Denna delaktighet är grunden för individens potentiella gudomlighet och framtida aktuella gudomlighet.

²Detta esoteriska faktum är den nyckel som löser fundamentala livsproblemet. Det betyder, att vi alla utgöra en enhet, att vi alla äro bröder, även om vi tillhöra olika naturriken och befinna oss på olika utvecklingsstadier, att det icke finns någon ensamhet, även om vi ännu icke utvecklats så långt, att vi kunna uppleva gemensamheten.

³Att alla äro bröder, beror på att alla äro monader (uratomer). Det betyder naturligtvis icke jämlikhet, som är avundens krav på att vara vad man icke är, avundsjuk på gud själv. Hela medvetenhetsutvecklingen är en oöverskådlig serie allt högre utvecklingsnivåer från mineralriket till högsta kosmiska riket. Vi människor se upp till våra äldre bröder i planethierarkien, som också betrakta oss som sina bröder, men det betyder icke att de skulle anse oss tillhöra samma naturrike. För "kärleken" (enheten) äro alla bröder, alla deltagare i den stora kosmiska evolutionen mot högsta gudomlighet.

⁴Vi äro alla delägare i kosmiska totalmedvetenheten. Det är därför ett 28-jag (vår planethärs-kare) kallar ett 45-jag för broder och ett 45-jag (D.K.) kallar människorna för sina bröder och "fellow workers". Men människorna i sin livsokunnighet, sin självmärkvärdighet och självhävdelse, kunna icke inse sitt broderskap med de individer som befinna sig på lägre utvecklingsstadier, därför att dessa äro miljontals år yngre medlemmar i människoriket. De må se sig för. Den broder de förakta i dag kan komma före dem i utvecklingen och bli kausaljag före dem. Samtliga nuvarande medlemmar av planethierarkien ha gått om de individer med vilka de kausaliserade vid övergången till människoriket, och ett 43-jag, som för 20 miljoner år sedan befann sig på barbarstadiet, har gått om alla som då befunno sig på kulturstadiet och är såsom 43-jag redan miljontals år före dem i utvecklingen. Den som tycker sig vara någonting bevisar därmed att han saknar kunskap om livet. Vi äro alla förstajag, och det är ingenting att skryta med. Att vi haft god skörd, fått ändamålsenliga inkarnationshöljen, lyckats bli rika eller ärade eller mäktiga i denna inkarnation, beror mera på tur än skicklighet (enligt utsago av ett 45-jag).

⁵Det beror på oss själva, när vi ska kunna ingå i gemensamhetsmedvetenhetens värld, när vi ska kunna uppleva enheten. Man förstår kanske nu vad Christos–Maitreya menade med att "gud är kärleken", att "vi alla äro guds barn" etc. Han måste använda dylika bilder, när han talade till oinvidga, som icke visste något om och icke heller kunde fatta livets enhet. Det är viljan till enhet, som utvecklar attraktion till allt i livet, och denna attraktion är förutsättning för förvärv av

enhetsmedvetenheten. Sålänge vi befinna oss i motsättning till något i livet, kunna vi icke vara "ett med allt". Han måste använda ordet "kärlek" (som tillhör emotionalmedvetenheten), emedan det är det högsta människa kunna fatta. Men det emotionala är icke tillräckligt. Enhetsmedvetenheten förutsätter och innebär även vishet. För att kunna förverkliga enheten måste vi ha kunskap om livet. Det räcker icke med känsla. Det fordras vilja, som driver oss att förvärva erforderliga egenskaper och förmågor, så att vi kunna förverkliga enheten.

3.28 Skapelsen

¹De kosmiska atomvärldarna formas uppifrån högsta kosmiska världen. Därifrån utgå alla energier, som "hålla det hela i gång", dirigeras de kosmiska manifestationsprocesserna: materieformningen, involutionen och evolutionen.

²Solsystemet är en kopia av kosmos som i nerdimensionerad skala upprepar de kosmiska processerna.

³Ett kollektivväsen är en samling individer på visst utvecklingsstadium med gemensamhetsmedvetenhet, envar specialist med möjlighet att fylla speciell funktion. Solsystem formas av kollektivväsen i tredje kosmiska riket. Dessa fakta ge oss ett annat gudsbegrepp än det teologiska.

⁴Utvecklingsprocessen är under solsystemets och planetens aktivitetsperioder en oavbrutet fortgående process, kollektiv för de olika naturrikerna och individuell för individen i hans egenart, så snart denna egenart kan på något sätt taga sig uttryck, så att den förstärker harmonien och icke verkar disharmoniskt i och störande på processen.

⁵Snabbast utvecklas de som rätt tillägna sig de energier som verka ändamålsenligt i processen och med orubblig beslutsamhet tillämpa dem. Detta förutsätter kunskap om processen och om de slags energier den erfordrar, allt djupare insikt ju högre individen utvecklats, ända tills han en gång själv kan bli medarbetare i processen och kan rätt tillämpa hithörande lagar.

⁶Det viktigaste för människan att förstå är, att allting dirigeras från högre riken och att det utan deras hjälp finnes varken manifestation eller evolution. Dessa enkla fakta har teologiska okunnigheten förvrängt till ett dogmsystem av absurditeter och bestialiteter, varefter de med tvång och hot om evigt helvete prackat detta på mänskligheten.

⁷Hela komplexet av teologiska dogmer är en samling fiktioner, utformade av livsokunniga människor på så kallade kyrkomöten. Dogmen om att "gud från början skapade allting fullkomligt och att det var genom synden som ofullkomligheten inkom i hans skapelse" är en typisk teologisk fiktion, som totalt snedvridit livsuppfattningen och motverkat kunskapen om tillvaron som en utvecklingsprocess.

SANN RELIGION

3.29 Inledning

¹Alla söka vi instinktivt verkligheten, var och en på sitt sätt, allt enligt egenart, utvecklingsnivå och departement.

²Kausalvärldens verklighetsideer sakna vi erforderlig intuition för att fatta. Vi äro hänvisade till att närma oss verkligheten med emotionala och mentala uppfattningsmöjligheter. De författare ge oss mest, som vi bäst kunna förstå, som givit oss bästa uttrycket för "ideerna" enligt vår möjlighet till förståelse. De flesta stora författare ha väl alltid givit oss någon ny idé genom sitt speciella sätt att utforma den just så, att vi kunna uppfatta och godtaga den.

³Hur många ha icke blivit ateister av religiösa skäl? Hur många ha icke fått fatt på den enda sanna religionen genom "ateisters" negativa kritik av härskande religionsformer? Hur ofta var kritiken icke sprungen ur omedvetet, instinktivt sökande efter hållbara grunder? Ur det skenbart negativa framgår ofta just det väsentliga vi behöva för ny insikt.

⁴Planethierarkien intresserar sig icke i första hand för individens världsåskådning. Det problemet är lätt löst, när individen får behov av kunskap om materiella världens beskaffenhet. Vad hierarkien frågar efter, är individens inställning till sina medmänniskor.

⁵Religion, dyrkan av ett kosmiskt väsen, måste vara en förädlande, får icke vara en brutaliserande religion, icke en vred och hämndgirig gud, som icke kan förlåta att hans barn äro så primitiva.

⁶Religion är till sitt väsen frihet. Det ha varken teologer, psykologer eller pedagoger insett. Endast det människan upptagit i sin undermedvetenhet och genom otalet inkarnationer slutligen införlivat i sitt självförvärvade, omedvetna, latenta uppfattningssystem är för henne sanning och verklighet. Jaget kräver frihet, och allt tvång blir, om det upptages, något livsfientligt, som förr eller senare medför en "själens kris". Den kan yttra sig såsom allmän olust, oro, fruktan, neuros etc. Ofta blir det en trotsets reaktion, när omständigheterna möjliggöra detta. En religion, som tvingas på folk, som inpräntats i tillitsfulla barnasinnen, är satanism. Den kan icke vara sanningen, icke kunskap om verkligheten, ty sådan ger sig själv och kan aldrig komma i motsättning till livet, till mänskligheten. De olika religionerna vittna med sin motsättning om satanism.

⁷Sanningen kan endast vara en. Men alla ha olika meningar, och sanningen fastställes genom majoritetsbeslut på kyrkomöten av en församling. Redan detta visar ju, att det är något i grunden galet med den godtagna religionsformen.

⁸Detsamma gäller filosofernas uppfattningar om verkligheten. Verkligheten är en, men alla ha olika meningar om verkligheten. Det visar för den som kan tänka förnuftigt, att ingen vet vad som är verklighet. Alltsammans är antaganden utan fast grund att utgå ifrån.

⁹Sanningen är den syntes, som i sig upptar alla religioner, visdomens och kärlekens religion, som aldrig kan bli något mentalt system utan endast essential medvetenhet, omfattande allt.

¹⁰Gud är det helas gud, icke någon viss dels gud. Gud kan icke vara söndrad mot sig själv. Gud kan icke förkasta, fördöma. Alla dylika förvända läror äro satanism.

¹¹En verkligt religiös människa, som fattat religionens idé, är lika hemma i alla religioner. Det som skiljer är det som är felaktigt.

¹²Uttalandet innebär insikten, att det väsentliga i alla historiska religionsformer är visdom och kärlek och att det, ifall dessa saknas eller betraktas såsom sekundära, föreligger en barbarreligion. I alla händelser kan esoterikern vittna om att detta är 43-jaget Christos–Maitreyas syn på saken, chefens för planethierarkiens undervisningsdepartement. Någon högre instans i saken finns ej på vår planet.

¹³Tyska diktargeniet Schiller (på humanitetsstadiet med perspektivmedvetenhet) kunde icke

godtaga någon av de existerande religionsformerna av (som han uttryckligen framhöll) religiösa skäl. Hans förståelse för symbolen "gud immanent" tog sig uttryck i den poetiska formuleringen, "Nehmt die Gottheit auf in eurem Herzen und sie steigt herab vom Weltenthron." Häri torde även en mystiker (på emotionala attraktionsstadiet), som eftersträvar "föreningen med gud", kunna instämma.

¹⁴"Hjärtats lära" är läran om allt livs oskiljaktiga enhet. Universellt broderskap är kärlekens religion. Teologi och filosofi utesluta annorlunda tänkande, och detta strider mot "hjärtats lära".

¹⁵Esoterikern inser, att livet är en gåva (nya tillfällen att göra erforderliga erfarenheter och lära av dem), att rätta inställningen är tacksamhet mot livet, att därmed också följer glädjen att få leva, att vi hjälpa våra medvandrare med att själva vara lyckliga, ty den som är lycklig är också "god". Det är sann religion. Däri ligger också glömska av egna jaget och dess själviska krav på lycka för egen del och omsorg om "egen frälsning". Den är frälst som glömt sig själv. Det är sann religion. Så enkelt och så skenbart omöjligt för de flesta.

3.30 *Det finns endast en religion*

¹"Alla vise män ha i alla tider haft samma religion." (Shaftesbury) Men naturligtvis icke någon av de historiska religionsformerna, som alla äro okunnighetens produkter, ibland dessutom härsklustnadens, hatets, egoismens. Man har ej heller kunnat eller velat förstå, att kunskapen om verkligheten och om livets mening och mål står över all religion.

²Så snart någon viss lära, någon viss sekt anser sig ha patent på "enda sanna religionen" och därmed utesluter andra sekter från mänskliga gemenskapen, bevisar den därmed, att den icke äger sanningen.

³Religion är till sitt väsen känsla och har till uppgift att förädla det emotionala till attraktion, strävan till enhet. Religion är enhetstendens. Den är förståelse för och deltagande med allt levande. Den är icke tro på vidskepligheter och absurditeter.

⁴En ny religion har framträtt, baha'i, med en ny profet. Dess programskrift är storartad. Den förkunnar mänsklighetens enhet och religionernas fundamentala enhet; hävdar principen om ett fritt och oberoende sökande efter sanningen; lär att religionens fundamentala syfte är att befrämja enhet och harmoni; fastslår att religionen måste överensstämma med vetenskap och förnuft; inskräper principen om jämlikhet mellan man och kvinna; kräver frigörelse från alla slags fördomar och vidskepelse etc.

⁵Allt detta är vad alla "gudasände" förkunnat i alla tider, ehuru deras läror alltid blivit misstolkade och förvrängda. "Den enda skillnaden dem emellan är graden av uppenbarelse de haft att framlägga, beroende på fattningsförmågan hos det folk, för vilket budskapet var avsett."

⁶Men om det finns endast en religion, om alla religionernas upphovsmän sagt detsamma, vad ska vi då med en ny religion och en ny religionsstiftare? Det är häri felet ligger. "Ingen religion står högre än sanningen." Det är "sanningen" mänskligheten behöver, ingen ny religion, ingen ny religionsstiftare. Visst behövs det en ny "religionsrörelse". Men den skall avskaffa religionerna och religionsstiftarna och ge mänskligheten "sanningen", ingenting annat. Den enda sanna religionen är visdomens och kärlekens religion, sunda förnuftets religion. En verklig lärars uppgift är att göra sig själv överflödig. Och den sanna religionen skall förkunnas utan några religionsstiftare och utan tempel. Religionen behöver ingen auktoritet.

⁷Den franska revolutionen fortsätter ännu. Grund och orsak var det sociala eländet, den mänskliga egoismen, de omänskliga förhållanden under vilka människorna tvingades att leva, det vaknande kritiska förnuftet (obs! icke det sunda förnuftet, som förutsätter esoterisk kunskap om verkligheten och livet). Det är häpnadsväckande, att de religiösa icke företagit en genomgripande reformation och utrensat alla mänskliga påfund ur den ännu härskande förfalskningen av Kristi kärleksbudskap. Följden har blivit en total desorientering i "metafysiskt" hänseende, som gjort människorna "andligen" hemlösa.

⁸Religion på oförfalskade kristendomens grund (alltså frigjord från härskande teologien) är bland andra New Thought i Amerika. Liknande förkunnelse återfinns i Tyskland hos Johannes Müller-Elmau och Heinrich Lhotzky.

⁹Johannes Müller-Elmau var en av de få teologer, som ägde förutsättningar att reformera den kristna teologien, rensa ut bokstavsträldomen och okunnighetens alla idiotiserande dogmer och återställa Christos lära i dess ursprungliga form. Hans grundläggande arbeten äro *Die Bergpredigt* och *Die Reden Jesu* (de svenska översättningarna minst sagt urusla), inalles fem volymer. Dessa försök till förnuftig reformation ha naturligtvis förkastats av teologerna, fångna i outrotligt dogmväsen. Müller-Elmau, denne verkliga reformator av kristendomen, är numera bortglömd. Det var ingen "teologi".

¹⁰"Ifall de historiska företeelser som vi kalla världsreligioner verkligen vore vetenskapliga verklighetsföreteelser, så skulle de icke vara dessa vaga, spekulativa, mystiska och illusionsbehärskade system som de äro." (D.K.)

¹¹"Det finns endast en religion, visdomens och kärlekens religion, kunskapen om verkligheten, evolutionen (medvetenhetsutvecklingen) och livets mening och mål."

3.31 Sann religion är enhet

¹Allt liv utgör en enhet, och enheten är det gudomligas väsen.

²Allt som ger upphov till söndring, allt som splittrar, skiljer från enheten, är sataniskt. Allt vad kyrkor heter har i alla tider varit största splittringsfaktorn. Odium theologicum (teologiska hatet) är det mest orimliga, oförsonliga, förblindande hat som finns. Teologi har alltid spärrat vägen för utvecklingen. Det fatala är att teologerna sakna alla möjligheter, alla förutsättningar att upptäcka sina lärorens fiktivitet och historiska irrealitet, eftersom hela religionshistorien är ett enda fortgående jättefalsifikat. Teologerna bli alltmer insnörda i sina fiktionssystem. Verkligheten är något helt annat än vad de med sina övertagna tros läror kunna drömma om.

³Katolicismen har åtminstone en riktig idé: den om fortsatta "uppenbarelsen". Misstaget är att den vill själv bestämma vad som skall vara uppenbarelse. Därmed har den gjort sig blind för verkliga uppenbarelsen. De esoteriska kunskapsordnarnas existens var en gudomlig protest mot kyrkan och dess villfarelser. Den protesten står kvar som en outplånlig anklagelse, en fördömelse. Vad kyrkorna predika är lögn. Uppenbarelsen kommer till den som med hjälp av verkliga fakta och sunt förnuft skingrar sina illusioner.

⁴De kristnas prat om "kärlek" är bevis på att de icke veta vad de tala om. Kärlek är enhet, identifikation med andra. Det högsta mänskligheten kan uppnå är allmän välvilja, strävan till riktiga mänskliga relationer, "goodwill" och verklig "harmlöshet". Det sista låter enkelt. Men försök bara under en enda dag att icke tänka en enda kärlekslös tanke, så kanske det inses vad harmlöshet betyder. Den, som förvärvat harmlöshet i tanke, känsla, ord och handling, har stora utsikter att bli lärjunge till planethierarkien. "Kärlekens" makt är den största av alla och den enda makt människan har rätt till.

⁵Att älska sin nästa som sig själv betyder i praktiken att tänka, känna och tala gott om nästan. Alltför ofta motarbeta "andliga" arbetare varandra, om än omedvetet. De förstöra också lätt genom nedsättande omdömen effekten av andras arbete.

⁶Allt liv är till sitt väsen gudomligt och skall en gång förverkliga sin gudomlighet. Vägen dit går genom förståelsen för allt livs enhet. De tre vägarna till enheten äro tjänandets, hängivenhetens och kunskapens vägar. Någon av dessa tre kan envar vandra.

3.32 Sann religion är förståelse för grundsanningar

¹Att strävan, viljan till enhet är förutsättning för förvärv av gemensamhets-medvetenhet, borde icke vara svårt att förstå. Utan enhet skulle ju alla automatiskt omöjliggöra det gemensamma. Icke heller kan det finnas enhet utan att alla ha frihet och varje möjlighet till intrång på friheten är

absolut utesluten.

²Det vanskliga med alla hithörande förklaringar är att mänskligheten ej kan förstå beteckningarnas verkliga betydelse, enär den saknar den medvetenhet som erfordras för att förstå. I stort sett blir allt sådant misstolkat av alla som tro sig om att förstå utan upplevelse och erfarenhet. Eftersom alla missbruka friheten, sakna de möjlighet förstå själva frihetens innebörd. De fatta friheten såsom godtycke, ehuru friheten är lagbestämd genom riktig tillämpning av livslagarna utan vilka allt skulle urarta i kaos och själva livet ej kunna bestå. Man tycker att det ej skulle behövas särskilt mycket förnuft för att begripa dessa fundamentala förutsättningar.

³De esoteriska (och alltså icke exoteriska) begreppen frihet, lag, enhet, utveckling etc. utgöra ett odelbart helt. Alla förutsätta varandra. Verklig religion innebär också förståelse för detta. Med vetskap härom kan man pröva livsdugligheten i vars och ens religionsuppfattning, som oundvikligen förblir individuell och beroende av utvecklingsnivån. Det generella i begreppen är vad vi begripa, och det individuella är vad vi förstå, grundat på vars och ens individuella livserfarenheter under utvecklingen genom de fyra naturrikena.

⁴Att enhetslagen (kärleken till allt levande) är den förnämsta av alla livslagar, visar sig bäst däri, att de som instinktivt och spontant tillämpa den i vardagslivet förmå uträtta otroliga ting med en urskillning i överensstämmelse med verklig levnadsvishet. Den teologiska psykologien har i detta avseende som alltid fört vilse. Det är icke den intellektuella enfalden utan "hjärtats enfald", som är vishet. Enhetens lag är sammanfattningen av alla livslagar, leder direkt och snabbast till målet (kontakt med essentialvärlden).

3.33 *Livstillit, självtillit, lagtillit*

¹Liksom uppfostran och utbildning avse att utveckla individen till en självständigt tänkande och handlande, självansvarig, livsduglig människa, så är det också med planethierarkiens övervakning av hans medvetenhetsutveckling. Genom inkarnationerna fostras individen till att finna sin väg till femte naturriket. Den sentimentala tron på gudomen som en dadda är felaktig och bottnar i dels allmän livsokunnighet, dels fruktan för vad som skall hända den fysiska organismen (som snart ersätts med en annan). Den, som förvärvat livstillit och lagtillit, behöver icke längre frukta utan vet, att målet skall nås och ju förr desto mer han arbetar på att nå det. Kunde individen se på sitt liv som planethierarkien gör, skulle han förstå, att även "katastrofer" höra med till hans nödvändiga förvärv av livsinsikt. Men individen ser endast sina tillfälliga omständigheter och förhållanden och vet ingenting om framtiden, om livets avsikter med honom, om sina framtida liv. Och han fruktar instinktivt allt han icke vet. Det är en fundamental instinkt, som hör samman med självbevarelsedriften. Och det är lönlöst att försöka bekämpa denna fruktan med s.k. förnuftiga argument. Endast den självförvärvade livs- och lagtilliten, grundad på verkliga kunskapen om verkligheten och livet, kan hjälpa människan övervinna fruktan, som har otal former (fysiska, emotionala, mentala).

²Man kan skatta dem lyckliga, som (utan teologiska dogmer och dylika fiktioner) ha en instinktiv tillit till livet, hur bedrövtligt allting må te sig. De inse sin livsokunnighet, men taga den som en sak vi människor få nöja oss med. Där denna spontana livstillit saknas, tas allting i livet på förvänt sätt. Folk har anspråk på livet, vilket alltid är en felaktig inställning. Vi sakna varje rätt till anspråk. Klok är den som icke genom förfelad inställning ytterligare försvårar livet för sig, vilket de flesta tyvärr göra.

³Frånsett alla misstag människan begår, vilka äro följd av hennes okunnighet om verkligheten och livet, är det berättigat att säga, att det var bäst som var, är bäst som sker. Ändamålet är gott, och kärleken styr allt till det bästa för alla och envar. Att vi icke inse det, är beviset på vår okunnighet.

⁴Människornas fruktan för okända livet gör dem beroende av en gud, en hjälpare i nöden etc. I och med insikten, att allting är lagbestämt, att allting styres av väsen i högre riken i enlighet med

lag och livets ändamål, att ingenting kan skada monaden–jaget–individen, att allting är avsett till individens bästa (ehuru han på sitt okunnighetsstadium är oförmögen inse detta och är offer för sina egna vidskepliga uppfattningar), kan han börja se på livet med sitt sunda förnuft.

⁵Visst äro vi beroende av vår Augoeides, av lärare i högre världar etc., men vi få all den hjälp som är nödvändig för vår medvetenhetsutveckling. Vad som händer med våra höljen beror på en mångfald faktorer (i de flesta avseenden våra egna misstag), men det är icke det väsentliga.

⁶“Ängeln med det flammande svärdet, som bevakar ingången till paradiset”, är Augoeides själv, som hindrar sin skyddsling från att intränga i något som för den omogne skulle innebära katastrof. “Sankte Pers nycklar” till himmelriket måste individen själv tillverka.

⁷Esoterikern har förvärvat själv tillit, livstillit och lagtillit. Själv tillit är tillit till dels sunda förnuftet, dels det omedvetna (gud immanent), livstillit är tillit till planethierarkien och lagtillit är tillit till livslagarna.

3.34 Esoteriken ersätter teologiska livsokunnigheten

¹Alla hittillsvarande teologier i alla religioner sakna nödvändiga grunden, nämligen riktig verklighets- och livsuppfattning. Att detta måste ge missvisande resultat, vittna dessa religioner om, ha de alltid vittnat om, komma de alltid att vittna om.

²Utan esoteriken (kunskapen om verkligheten) komma teologien, filosofien, psykologien och vetenskapen att sakna erforderlig grund och alltid att “hänga i luften”. Men givetvis måste man vara esoteriker för att inse detta.

³Religionen skänker “tro” på något högre. Esoteriken ger kunskap om verkligheten och om detta högre.

⁴Sålänge mänskligheten missbrukar kunskapen, är den också omogen för kunskapen. När mänskligheten inser denna, som man tycker självklara sanning, finnas också utsikter att förstå den väg mänskligheten vandrat och den väg den måste vandra. Förgäves skall den vänta på att få den verkliga kunskapen, förrän den insikten vaknat och tillämpas. Då som först få vi verklig religion.

⁵När mänskligheten bibringats enklaste fakta om verkligheten och livet, kommer den teologiska livsokunnigheten om livets mening och mål att ersättas med kunskap om planethierarkien. Därmed få människorna möjlighet att förvärva sunt förnuft eller det som Buddha först av allt bibragte sina lärjungar. Buddhas lära har förfuskats liksom Christos lära och återfinns icke i buddhismen lika litet som gnostiken finns i kristendomen.

⁶Det är ett gängse talesätt i teosofiska kretsar, att envar kan behålla sin religiösa tro och samtidigt vara esoteriker. Detta har lett till missförstånd. Esoteriken ger möjlighet till förnuftig tolkning av de kristna dogmerna genom att klargöra deras ursprungliga gnostiska betydelse såsom symboler för verkligheter. Samtidigt inskräpes, att symbolerna fattas olika på olika utvecklingsstadier. De dogmatiskt lagda kunna icke förstå detta och låsa envist fast sig vid en viss tolkning. För en verklig esoteriker är varje slags dogmatism bevis på bristande förståelse. Varje medvetenhetsexpansion medför vidgad förståelse för verkligheten och därmed för innehållet i symbolerna. Det var detta de gamle kallade för “fortsatt uppenbarelse” av verkligheten.

⁷Icke förrän mänskligheten fått erforderlig kunskap om den kosmiska organisationen, om de olika allt högre rikenas uppgifter, en tillfredsställande förklaring av hur alltsammans fungerar enligt Lagen, kan mänskligheten avstå från tron på en personlig makts ingripande. Människan känner sig hjälplös och i behov av hjälp, och det kravet tillgodoser hon på snart sagt vilket orimligt sätt som helst. Sade man henne, att “gud” (planethärskaren) icke en gång vet om hennes existens, skulle hon bli upprörd och vägra tro denna uppgift. Icke förrän hon får klarhet i att organisationen är så beskaffad, att “gud” personligen icke behöver veta om henne, att organisationen fullgör alla hithörande funktioner på ett fulländat sätt och i överensstämmelse med livslagarna, att allt som berör henne är tillgodosett, kan hon avstå från fiktionen om en sådan gud som teologerna konstruerat. I den fulländade planetorganisation som planethärskaren övervakar

finns ingen möjlighet att under förefintliga förhållanden föreslå en enda förbättring. Det är icke "livets" fel, att människor med den repellerande grundinstinkt de själva förvärvat göra vad de kunna för att försvåra högre rikens arbete. Det blir på eget ansvar enligt lagen för orsak och verkan de så sin dåliga sådd till dålig skörd.

⁸Kunskapen om verkligheten befriar oss från desorienterande fiktioner. Men den är verkningslös och hjälper oss icke att utvecklas, om vi ej omsätta den i livet. Och detta göra vi genom att vi på de sätt vi kunna hjälpa andra att leva ett lyckligare liv.

⁹Livets mening är visserligen medvetenhetsutveckling, men förutsättning för denna är strävan till enhet. Utvecklingen är ett resultat av allas gemensamma arbete. Liksom alla i högre världar leva för att tjäna utvecklingen, så måste också vi leva. Utvecklingen är en gemensamhetsprocess, i vilken vi förvärva erforderliga egenskaper och förmågor. Vi äro alla beroende av varandra på ett sätt som mänskligheten tydligen saknar förutsättning att förstå. Men så har den också gjort allt för att motarbeta denna gemensamhetsutveckling. Den är okunnig om gruppsjäälarnas betydelse i de tre lägsta naturrikerna, okunnig om kollektivväsenas betydelse i alla högre riken, okunnig om enhetens betydelse, okunnig om allt väsentligt för "högre liv". Men märkvärdig är den i sin livsokunnighets inbilskhet.

¹⁰Det finns en annan sida av tjänandet, som icke är mindre viktig. Tjänandet möjliggör för oss att glömma oss själva och därmed fruktan, oro, sorger, strider. Att kunna glömma sig själv är en av levnadskonstens regler: att ha uppmärksamheten riktad på något annat än sig själv, att leva för sitt verk, ha många insett vara psykologiskt förnuftigt. Men att största tillfredsställelsen vinnes genom tjänande av människan, utvecklingen, enheten, är tydligen en upptäckt som återstår att göra. Monaden är gud immanent genom sin delaktighet i kosmiska totalmedvetenheten. Gud transcendent äro alla andra i samma totalmedvetenhet. Den transcendensen överbrygges genom ingående i enheten.

¹¹Hela levnadsvisheten är det enklaste av allt: Glöm dig själv och lev för något annat än dig själv. Men det förstås. Därvid måste man använda sitt sunda förnuft, så att man icke kastar bort sig själv på något som ligger under egna kapaciteten utan lever för det med vilket man bäst kan tjäna mänskligheten, medvetenhetsutvecklingen och enheten. Det är så de stora leva, de i högre riken. Jagidentiteten finns kvar, men det är också allt av egna jaget. Man får ju allt till skänks: sina höljen och sina medvetenhetsvärldars erfarenhet och dessutom allt man behöver för att göra sin insats. Den som ger sitt allt till livet får av livet allt i allt högre potens. Så enkelt kan sammanfattas alla religioners levnadskonst.

3.35 Hylozoiken klargör sanna religionen

¹I och med att pytagoreiska hylozoiken (planethierarkiens grundsyn på verkligheten) blir allmänt godtagen arbetshypotes, kommer även religionen att få ett annat innehåll. Man kommer att göra skillnad mellan teologi och religion. Man kommer att inse, att teologi icke är religion och religion icke teologi.

²Teologi verkar splittring. Religion är enhetssträvan, vilja till enhet och universellt broderskap. Teologi utesluter alla som icke anamma fastställda dogmer. Men alla, som förvärvat sunt förnuft, ha en egen religion. Detta hindrar dem emellertid icke att enas om det väsentliga: allt livs universella broderskap (detta gäller både högre och lägre naturriken), allas frihet inom ramen av allas okränkbarhet. Därtill kommer, när hylozoiken blivit erkänd som förnuftigaste arbetshypotesen, ifråga om världsåskådning: allas potentiella gudomlighet, alla monaders odödlighet, alla individers slutliga mål – allas allvetenhet och allmakt.

³Sanna religionen avser den verklighet som ligger bortom icke bara det fysiska och emotionala utan även det mentala. Sanna religionen förutsätter därför kunskap om kausalvärlden och högre världar, kunskap om planethierarkien och planetregeringen. Den som, i likhet med Kant, förnekar möjligheten av kunskap om det "metafysiska", förnekar därmed grunden för sann religion. Hans

“religion inom mänskliga förnuftets gränser” förblir fikcionalism, sedan må han än så mycket fabla om “gud”, om vilken han ingenting kan veta. En antimetafysiker är och förblir agnostiker. Det äro också teologerna, antingen de inse det eller ej.

⁴Religion är antingen ett individuellt förhållande till en “högre makt” eller ett godtagat ideal, men kan aldrig vara en relation till en kyrka eller ett samfund, vilka samtliga förkunna en viss teologi. I framtiden blir religion icke en gång individens förhållande till ett ohållbart gudsbegrepp utan till medmänniskorna. Gudsriket på jorden blir förverkligat i och med att universella broderskapet förverkligas. Därefter kan planethierarkien utan risk visa människorna den metod som möjliggör monadens överflyttning från förstatriaden till kausalhöljet och därifrån till andratriaden, eftersom missbruk av de oerhörda krafter, som redan processen medför, ej behöver befaras. När alla äro till för varandra, blir det överflöd på allt människorna behöva i alla avseenden och är fortsatt maktkamp utesluten.

⁵Religion är allt livs enhet, allt livs gemenskap. Alla monader äro potentiellt delaktiga i kosmiska totalmedvetenheten. Aktualiseringen av denna potentialitet är den fortsatta medvetenhetsutvecklingen, och inriktad mot slutmålet blir den ett kollektivt företag.

3.36 Lärjungaskap

¹C:a 85 procent av mänskligheten befinner sig alltjämt på eller i närheten av barbarstadiet, där huvudintresset är fysisk-tekniskt. Det är dessa individer som behöva religion, något för känslan och något att tro på, eftersom de sakna förutsättningar att förstå ett mentalsystem. Religion är för “folket”, icke för “lärjungarna”. Det har eftertryckligt påpekats i “evangeliet”, för det fall folk kunna begripa vad de läsa.

²Läsarna av evangelierna ha naivt utgått ifrån att de vore “lärjungar”, vilket alltid varit ett fatalt misstag. Kyrkans prelater ha aldrig uppnått det utvecklingsstadium, att de kunde vara lärare. Därom vittna deras dogmatik och utläggningar. De ha saknat kunskap om verkligheten och livet. Vad Jeshu lärde dem han invigde till lärjungar är något helt annat än evangeliernas lära och har aldrig fått bli allmänt bekant. Historien om “Jeshu liv” är oskriven ännu. Detsamma gäller om buddhismen. Den innehåller endast få brottstycken av Buddhas lära; allt annat är förvrängt. Det Christos lärde folket var att de skulle älska andra som sig själva. Hur kyrkan praktiserat den läran skulle en sann kyrkohistoria kunna upplysa om. Men den har man tigit ihjäl.

³För att kunna bli lärjunge måste man först och främst ha förvärvat så mycken livserfarenhet, att man kan se på livet och människorna så som läraren gör. Det förutsätter kunskap om livet.

⁴För att kunna bli lärjunge måste individen avstå från sin “jagiskhet”, upphöra att vilja vara något, känna sig märkvärdig, överlägsen, vilja hävda sig, vilja synas och bli erkänd. Den som insett mänsklig otillräcklighet, förstajagets möjligheter, är tacksam få vara redskap för andrajaget. Men innan man själv kan bli ett andrajag, måste man ha varit redskap åt ett andrajag, och sådana finnas endast i planethierarkien. Alla förstajag ska visserligen en gång bli andrajag, men det förutsätter normalt sett en evolutionsprocess som varar miljoner år. Den, som vill påskynda den processen för egen del, kan göra det endast genom att lära av ett andrajag hur han själv kan bli det. Och det betyder lärjungaskap. Framför allt betyder det, att den som skall bli ett andrajag måste upphöra att vara ett förstajag. Det har sagts på så många olika sätt förut. Det är vad den sanna religionen försökt lära människorna med så ynkligt små resultat. Andrajaget är ett kollektivjag och har upphört att vara ett separatjag. Det enda som hos andrajaget finns kvar av förstajaget är själva jagidentiteten. För övrigt är andrajaget en livets tjänare och ingenting annat. Hela den fortsatta evolutionen är för jagets del att vara lärjunge till dem i allt högre riken. I den meningen är allt högre liv ett kontinuerligt lärjungaskap, som varar tills jaget nått sitt slutmål.

⁵Aspiranten på lärjungaskap (och det äro alla esoteriker, om än omedvetet) har att räkna med tre speciella påfrestningar. Den första är i förhållandet till omgivningen (familj, vänner, arbete). Det innebär en ständig spänning att alltid bevara en orubbad balans mellan nödvändig anpassning

och kompromissvägran. Den andra är i förhållandet till Augoeides. Det innebär ett ständigt aktgivande på de vinkar, "intryck", även energier, som annars gå spårlöst förbi. Den tredje berör individens förhållanden och uppgifter såsom samhällsvara, hans insats i utvecklingen.

⁶Den individ, som definitivt vikt sitt liv (med sina framtida inkarnationer) åt tjänandet av evolutionen, har relationer till tre slags grupper: en "inre" grupp med vilken han står i telepatisk förbindelse och en "yttre" grupp bestående av alla dem han på något sätt får tillfälle att gagna, direkt eller indirekt. Den tredje gruppen är planethierarkien. Genom att få tillfälle taga del av dess planer för fortsatta utvecklingen upptäcker han, vilken insats han själv kan göra. Utan den insikten finner han sällan sin rätta plats, den bästa med avseende på behovet och egna förmågan (båda delarna är han oftast omedveten om).

⁷Planetregeringen hävdar med eftertryck, att allt slags arbete är av lika stor betydelse, för alla och envar på deras nivå. Det är oberättigat att värdera något slags arbete såsom något förmer än annat. Hemarbete eller yrkesarbete eller banbrytande vetenskapligt eller kulturellt arbete, när detta för vederbörande betecknar högsta möjliga prestation och ger tillfälle till nödvändiga erfarenheter, är på den nivån lika stor prestation. Vi äro här för att göra erfarenheter och lära av dem, och den som lär och fullgör sin plikt (dharma) har förverkligat ändamålet med sitt liv, och detta är det enda av betydelse. Till tröst för alla aspiranter på lärjungaskapet sägs bestämt ifrån, att den som saknar en tränad esoterisk arbetares fulla vision, den som just håller på att tillägna sig första grunderna för hjälparbete, med alla sina misstag och massiva stupiditeter, den gör lika gott arbete som en lärjunge med större kunskap och erfarenhet. Allt slags arbete är lika gudomligt. Människornas värderingar i det hänseendet vittna om livsokunnighet och äro både osanna och skadliga. Teologernas indelning i profant och sakralt är människopåfund.

3.37 Förverkligandet av enheten

¹En av de tolv essentiala livsegenskaperna är "ödmjukhet". Tyvärr kan man knappast använda ord ur folks vanliga ordförråd, emedan primitiva uppfattningen och ordmissbruket idiotiserat verklighetsinnehållet och ursprungliga meningen. Esoterisk ödmjukhet är alltså icke vad folk kallar ödmjukhet. Det är ingen självutplånande dörrmatteödmjukhet, som ger vika för okunnighetens och oförmågans krav på att den vise skall underordna sig narrarnas anspråk på att veta, begripa och förstå bättre. Ödmjukhet är insikten om även största geniets oerhörda begränsning, insikten om egna oförmågan att lösa verklighetsproblemen, att avgöra vad som är riktigt i verklighetshänseende och vad som är rätt i livshänseende. Man tycker att ödmjukhet borde vara en logisk följd av den insikten. Men det är icke så. Teoretiskt medge en sak är något helt annat än att ha förvärvat egenskapen. Ty därtill fordras kärlek till sanningen och viljan till enhet. Och gud bevare oss för fanatikerns ödmjukhet, självbedrägeriet i högsta potens. För övrigt fördärvar fanatikern allt med sin fanatism. Man förstår väl det 45-jag som klart sade ifrån, att planethierarkien icke har någon användning för fanatiker. De behöva individer med sunt förnuft, och det saknar fanatikern. Fanatikern är troende, och det är icke den vise. Fanatikern är bra som agitator men oduglig som ledare.

²Människomonaden i triaden och Augoeides i kausalhöljet äro två olika individer (två monader). Men esoterikern får lära sig, att uppmärksammandet av detta materiella faktum försvårar mänskliga jagets identifikation med högre medvetenheten. Det var därför de gamle aldrig gjorde någon skillnad utan i sin undervisning läto de två utgöra en enda själ (ibland visserligen en "tvillingsjäl"). Det är gemensamma kollektivmedvetenheten, som möjliggör identifikation med högre slag av medvetenhet, när denna högre triadmedvetenhet möter på halva vägen, vilket Augoeides gör allt för att få tillfälle till.

³På mystikerstadiet råder alltjämt denna dualism, finns alltjämt konflikt mellan de två individerna, jaget och guden. Mystikerns strävan består i att "uppgå i gud", nå kontakt mellan 48:2 och 46:7 via kausalhöljets centra 47:2, varigenom känslan av dualism försvinner och

identifikation erhålles. Det gäller alltså ifråga om medvetenhetsutvecklingen (förvärv av högre slag av medvetenhet) att bortse från söndrande materieaspekten (som uppdelar medvetenheten i monader) och fasthålla vid medvetenhetens enhet, enligt devisen “alla själar äro ett”.

⁴I de gamles symboliska skrifter var givetvis klarläggande utredning om dessa förhållanden otillåten. Exoteristernas olika försök att tolka symbolismen medförde som alltid varandra bekämpande dogmläror och söndringen i olika kyrkor och sekter. Det visar, att samtliga kyrkor haft orätt i sina tolkningar. Eftersträvade föreningen av de olika trossamfundet erhålles genom den riktiga tolkningen.

⁵“Jag lever numera icke jag, utan Christos lever i mig” är ett uttryck, som teologerna saknat möjligheter att tolka rätt. “Christos” är en symbol för kollektivmedvetenheten. Uttrycket innebär, att individen har upphört att leva som isolerad individ och ingått i enheten. Och detta betyder, att han i fysiska världen förverkligat universella broderskapet, ty det är fysiska livet som skall bli “himmelriket”. Och detta blir det också, när mänskligheten förvärvat sunt förnuft, rättrådighet och insikterna, att allt är hat som icke är kärlek och att hat spärrar vägen till enheten. Om “guds rike” icke är här och nu, så skall mänskligheten förgäves söka det i andra världar. Det är icke böner planethierarkien behöver för att hjälpa. Och det är icke mystikens orealistiska helighetsideal det är fråga om, utan självglömska och tjänade av människorna: hjälpa människorna lösa sina problem, så att jordelivet blir ett paradiset. Det är målet. Sedan är mänskligheten färdig att själv bli hierarki.

3.38 *Planethierarkiens återframträdande*

¹Många ha haft en föräning av att mänskligheten i vår tid står inför en revolution i medvetenheten. Den föregås av möjligheten till fritt val av totalförintelsen (genom vätebomben), som de svarta med all makt söka uppnå. Mänskliga eliten – individerna på kultur- (48:3) och humanitetsstadierna (47:5) – uppgår numera inalles (ej inkarnerade) till hundratals miljoner, varför utsikt finns för planethierarkien att återframträda och återtaga skötseln av planetens affärer. Att den uppgiften övergår mänskligt förnuft, borde även de på civilisationsstadiet kunna inse.

²Med planethierarkiens återframträdande skapas förutsättning för fortsatt medvetenhetsexpansion, förverkligandet av universella broderskapet och därmed det gemensamhetsmedvetenhetens rike, som monadens förvärv av essentialmedvetenhet innebär.

³Christos kommer för att lära människorna skilja mellan kärlek och hat i alla deras otaliga aldrig insedda livsyttningar, lära dem skilja mellan aggression och frihet, mellan girighet och sharing och alltså mellan ont och gott. Allt som skiljer människorna åt är av ondo. Icke ens så självklara saker har man kunnat inse. Istället har man med diabolisk slughet utfunderat allt som på något sätt kan vålla tvedräkt, allt som kan inflamma hatet.

⁴“Guds vilja” är enhet, förverkligandet av enhetens lag, utan vilken ingen “inkommer i himmelriket”. Vad vi stackars idioter ha för uppfattning av gud betyder intet. Det enda som betyder något är att vi förverkliga enheten i vårt liv.

⁵Ett 43-jag som Christos är allvetande och allsmäktig inom solsystemets världar. Ett sådant yttrande som “icke min vilja utan din” kan han aldrig ha fällt. Det kan endast den säga, som inser sin livsokunnighet, som förvärvat kunskap om Lagen, som förvärvat lagtillit. Det finns icke något i evangeliernas symboliska berättelser, som man kunnat tolka rätt. Det klokaste katolska kyrkan gjort var att förbjuda lekmän läsa bibeln. Den kunde ha gått ett steg längre och förbjudit präster att läsa den. Då hade vi sluppit ifrån att bli idiotiserade och torterade.

⁶Planethierarkien förklarar i energiska ordalag, att Christos icke återuppträder såsom en segrande hjälte, icke som en messias till judarna, icke för att omvända hedningarna (eftersom det icke finns sådana för honom).

⁷Det symboliska uttrycket “icke för att bringa fred utan ett svärd” betydde “andens svärd”, med vilket man klargör skillnaden mellan materiell och andlig kultur. Livets mening är medvetenhetsutveckling i allt högre riken, icke ett meningslöst liv i fysiska världen. Men vägen

till högre riken, som äro enhetens riken, är enhet förverkligad redan i fysiska livet. Det är i fysiska världen enheten förvärfvas, förverkligas, och det är individens sak att förverkliga den för att kunna ingå i enhetens världar. Detta var Christos enkla lära, som man så totalt förfuskat.

⁸Skall mänskligheten fortsätta med att låta sig regeras av svarta logens representanter? När skall den inse, att den måste kräva att planethierarkien återkallas? Då som först blir det möjligt för hierarkien att öppet påvisa de svartas machinationer. Det är ett orimligt handikapp att behöva göra det med de ideer som genom dess försorg förkunnas av några enstaka lärjungar, som till stor del tala för döva öron. Det är ett orimligt handikapp, när dessa ideer tillbakavisas av de kristna kyrkorna, som förblindats av sina självgjorda dogmer så uppenbart i strid med Christos förkunnelse.

⁹Planethierarkien (i första hand dess 2dra departement) kommer icke att framträda, förrän en tongivande minoritet av mänskligheten uppnått mystikerstadiet och kontakt med essentialvärlden. Dessförinnan vore detta offer från dess sida meningslöst, emedan resultatlöst. Man skall icke vänta sig, att något slags fenomen ("underverk") åtföljer denna externalisering. Christos och hans utvalda adepter komma att stå till mänsklighetens förfogande i frågor rörande såväl världs- som livsåskådning. Att det betyder en revolution i andligt avseende, torde inses. Hylozoiken kommer då att bli beaktad, icke som nu förbisedd. Vilja teologerna då icke överge sina ohållbara dogmer, blir det värst för dem själva. Den kampen ha de inga utsikter att vinna, hur energiskt stödda av svarta logen de än bli.

3.39 Slutord

¹Det är naturligtvis förvänt, att bortse från livsbetydelsen i även det mest primitiva. Att som många göra förakta allt som tillhör lägre utvecklingsnivåer, vittnar om livsokunnighet. Allt har sin uppgift. Allt kan hänföras till viss nivå och har betydelse för den nivån. Något helt annat fås, när de på lägre nivå tro sig om att kunna bedöma dem på högre nivå, de okunniga bedöma det okända, de på lägre nivå uppträda som världslärare och alltbedömare.

²De på högsta mentalnivåerna få icke fordra att bli förstådda, finna något som tillfredsställer dem i litteratur, konst etc., ty dylikt finns ej att köpa på "kulturens" marknadstorg. Det är därför esoterikern är ensam.

³Si en siares lott är att vandra
som en främling bland främlingar vill.
Han har intet, intet i världen
att luta sitt huvud till.

⁴Men hur utstött och ringa han vandrar,
hur förkastad och ensam och arm,
långt mer än all världens skatter
är den skatt, som han bär i sin barm.

⁵Och detta, som världen föraktat
och kallat för dårskap och fel,
skall han bära en gång som en krona,
som sin eviga arvedel.

(fritt efter Oscar Stjerne)

⁶Mänskligheten lever i ett emotionalt och mentalt kaos. Det är oss själva vi ha att skylla för det. Vi ha levat tiotusentals liv och måste ha bidragit till idiotiseringen. Det är på tiden, att vi börja bidra till att hjälpa människorna finna vägen.

⁷Esoterikern gör vad han kan för att intressera folk att undersöka den pytagoreiska hylozoiken och dess möjlighet att allsidigt förklara förut oförklarliga företeelser. Han vill ingalunda få folk att godtaga den ens såsom arbetshypotes. Men den är ett i högsta grad logiskt system, som envar bör känna till som vill vara "bildad" och "kulturell". Någon filosofisk skolning böra väl alla ha, och till sådan hör otvivelaktigt även kännedom om Pytagoras lära.

⁸Det borde ligga i allas intresse att planethierarkien, som under de senaste tolv tusen åren icke kunnat framträda, ånyo får göra detta och får ersätta religionerna, vilkas fiasko blir alltmer påtagligt, med den sanna religionen, visdomens och kärlekens religion. Den begär intet hellre än att få hjälpa mänskligheten med dess skenbart olösliga politiska, sociala, ekonomiska etc. problem. Men den kan icke återvända förrän en tillräckligt stor, tongivande del av mänskligheten önskar dess återvändande. Människorna måste veta vad saken gäller och vara beredda mottaga dessa femte och sjätte naturrikenas representanter.

Ovanstående text utgör uppsatsen *Religion* av Henry T. Laurency.
Uppsatsen ingår i boken *Livskunskap Fyra*, utgiven 1995.
Copyright © Förlagsstiftelsen Henry T. Laurency 1995.